

IMMACULATA

5/1997

Č.33

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1997

Září - Abychom se stále více stávali užitečnými nástroji v rukou Neposkvrněné pro službu nemocným, starým a hladovým lidem.

Ríjen - Abychom se na prahu roku 2000 snažili důsledně žít Evangelium v každé oblasti našeho života a tak následovali Neposkvrněnou.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři!

Bolestí nezřídka potkávají i nás. A jak pak by ne, když kříž má být znamením pravosti naší víry. Pán Ježíš přece řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ (Mt 16,24) Často ale bloudíme, když hledáme blahobyť, pohodlí a spokojenost a když jsme nešťastní, že musíme něco obětovat. Nejraději bychom tuto nepřijemnou část naší víry ponechali pouze uměleckému vyjádření a věšeli jen na stěnách našich obydlí, kostelů, u cest apod., ale ne v našem srdci a osobním životě. Nejde pouze o ten cizí kříž (Krista nebo někoho druhého), ale také o náš osobní, vlastní, ten, který bolí, a nejvíce v srdci.

Ježíš nás zve k povýšení kříže i v našem osobním životě. Kříž je mírou opravdovosti naší víry, tak jak tomu bylo také u Matky našeho Pána. „I tvou vlastní duši pronikne meč.“ (Lk 2,35) Proto se utíkáme k Tě, která je dobře obeznámená s bolestí, aby nám byla oporou, nadějí a posilou při nesnadných zkouškách naší víry. Když obstojíme, obdržíme nevadnoucí věnec slávy tam, kde už nebude ani bolest, ani pláč, ale nevýslovná radost.

Pokoj a dobro skrze Neposkvrněnou!

o. Josef

MATER DOLOROSA

Jako by svitla kolem Tvých skrání
koruna z trnů, tak se mi zdá,
pod její tíží hlava se mdlá
na rámě Jana ve slzách sklání.

„Ó vy, již jdete kol těchto strání,
zda vaše bolest větší mé, zda?“
slyším Tě, Matko, šeptat, kol jda,
a z oka tryská slzí proud maní.

Ano, ó Matko, co jsou mé žaly,
jak jarní bouře, jako stín malý,
který mně náhle přes cestu padl-

Ó půjdu šťasten, necht' srdce kruší
bolest a hoře; obraz Tvůj v duši
nejtěžší kříž já ponesu rád!

Xaver Dvořák

(Ze sbírky básní Zlatou stezkou)

Kronika jednadvaceti dnů

(Pokračování)

Zasedal v provinciální kapitule. Na pořadu bylo: „Podnik Kolbe“ v Japonsku. Námitky: dobrodružství má příchut' bláznovství. Navrhované prostředky: nebrat na sebe úvazky; zanechat toho, dokud je čas.

Bylo dáno slovo páteru Maxmiliánovi Kolbem.

A páter Kolbe mluvil a řekl všechno, co se mělo říct, a když skončil sklonil hlavu, zavřel oči a ruce schoval v rukávech svého hábitu. A v jednom rukávu dva prsty se zabořily do kapsičky, ve které fráteri mají obyčejně zastrčené hodinky, pokud je mají. Maxmilián tam měl růženec. Začal probírat zrníčko za zrníčkem, jeden Zdravas za Zdravasem, zatímco představení rozmlouvali mezi sebou o jeho „bláznovství“.

Udělal jsem, co jsem mohl - zašeptal do Zdravas Královno - nyní je řada na tobě, moje „mamušo“.

A nyní teprve napřel sluch, aby slyšel, co se kolem něho říká. A v tom okamžiku zaslechl, že „podnik Kolbe“ je schválen, měl se vrátit do Japonska a byla mu rozšířena pravomoc.

Ale když svou nohou opět stanul v Nagasaki, našel spoušť. Celé jeho dílo se rozpadlo. Starý barák obklopen vysokou travou skýtal neutěšený pohled a na tiskařském stroji, jak se zdálo, přibýlo nějaké to kilo rzi. Mugenzai no Seibo no Kishi už poslední měsíc nevyšel a všechno nasvědčovalo tomu, že už nevyjde.

Nezbývá, než se vzdát. Anebo začít znovu? „Blázen neposkvřené Panny“ začal znovu.

Za rok zázrak skončil.

Zavřete oči a představte si: Namísto pěti hektarů terénu, darovaného knížetem Drucki-Lubeckim u Teresina blízko Varšavy, dejte pět hektarů půdy, zakoupených za sedm tisíc yenů na úpatí hory Hikosan, jež se tyčí nad Nagasaki a jeho ostrovy. Namísto nekonečného, rovného moře trávy dejte zahrady s třesňovými stromy pnoucími se k nebi. Namísto vysokých a světlovlasých bratří, kteří zahraba-

ní do práce obývají Niepokalanów, dejte drobné bratry s černými vlasy, krátkýma nohama, s líbeznýma mandlovýma očima: máte Mungazai no Sono „Zahradu Neposkvřené“ z roku 1931: dům sloužící jako noviciát pro domorodce, kaple, pavilon pro tiskárnu, ve kterém jsou sázecí místnost, rotačka, stroj na skládání a na sešívání, kabina elektrické centrály pohánějící všechny stroje, prostorný sál, který pojme zástupy pohanů při náboženském poučování a biografických představeních.

Vložte nyní do tohoto prvního jádra japonské Zahrady Neposkvřené všechnu tvůrčí životnost Niepokalanowa a máte ponětí o tom, jaký to byl úžasný rozvoj Armády neposkvřené Panny v Japonsku v Nagasaki a v jiných městech. Přidejte k tomu ještě to, že v roce 1931 časopis měl náklad 50 tisíc výtisků, a už tehdy byl tedy nejrozšířenější ze všech periodických katolických publikací, tištěných v pohanské zemi.

Byl to rok neuvěřitelné námahy, onen 1930-31, kdy prakticky páter Kolbe byl na všechno sám se svými vlastními silami. Vysilující oběti, hluboké trpkosti, nemožná strava, strašný stesk po daleké vlasti mu odloudivly téměř všechny spolubratry, co si s sebou přivezl z Polska.

„Ale za jednoho, který ztratil odvahu a uteče - řekl Maxmilián - dva nastupují do boje“ a na místo několika polských bratří měl stále početnější skupinu japonských bratří.

Potom se kritizovala volba místa.

„Je to tak z ruky! Místo je sice čarokrásné, o tom není pochyby, ale nedostupné, v polovině hory, daleko od středu města Nagasaki...“

Ale na kritiku páter Kolbe jen odpovídal svým úsměvem a pokýváním hlavou. Neuplynulo mnoho let a volba místa se ukázala velmi vzácná: Když se na Nagasaki snesla atomová apokalypsa, celé město bylo smeteno s povrchu země. Ale nahoře, na svahu Hikosanu, Mungenzai no Sono zůstalo téměř nedotčeno; jen několik oken se rozbilo, ale žádný z obyvatel neutrpěl nejmenší škodu...

Maxmilián Kolbe měl namířeno do Indie. Ale se svými silami byl už u konce a tak se musel vrátit r. 1936 do Niepokalanowa, kde před několika lety zemřel jeho bratr páter Alfons Kolbe a byl nahrazen v ředitelství jiným páterem. I když jeho zdravotní stav byl zoufalý, provinciální kapitula ho jmenovala kvardiánem v „městě“.

Zatím se z Berlína stahovala temná mračna, předzvěst pohrom, na obloze Evropy. Přesto se páter Kolbe staral jen o to, jak prožít přítomný okamžik k slávě Boží, a vložil se do tvořivé činnosti se závatným rozmachem. Zatímco kul plány na stavbu letiště, odkud by se konaly lety do všech „měst Neposkvrněné“ v různých zemích, postaral se o sestrojení výborné vysílací stanice a začal s prvními seznamovacími schůzkami, aby si získal nejlepší polské herce té doby s přesným úmyslem pustit se do výroby katolických filmů ve velkém měřítku.

Ale počátkem září 1939 začala z nebe houfně pršet smrt a ve stínu letounů Stukas Attilovy nacistické ocelové hordy postupovaly kupředu, lámaly každý odpor a ničily ohněm každou věc.

Také Niepokalanów byl zasažen bombami. Páter Kolbe ihned hleděl zachránit své bratry a poslal je každého do vlastní rodiny. Zůstal na místě jen s malým stádečkem těch nejprvnějších zakladatelů „města“.

Avšak 19. září přepadly Niepokalanów první útočné čtyři esesáky.

„Alle raus!“ (všichni ven!) to zařval velitel povel.

Vytáhli je všechny ven, nastrkali je do několika dobytých vozů a odvezli do koncentračního tábora v Amtitz.

To co vykonal páter Kolbe v onom táboře, by zasluhovalo zvláštní vyprávění. Stačí připomenout jen malý úryvek ze svědectví jeho druha z vězení, jistého Juraszka: „Jedné noci jsem se náhle probudil a cítil jsem, jak mě někdo opatrně přikrývá. Byl to otec. Vždycky, když si na něj vzpomenu, musím plakat. Pozoroval jsem, že část svého přídělu tajně přenechával svému spolubratru, který trpěl hladem víc než druzí: a příděl, co nám dávali, byl tak malý, že jedině srdce matky ho mohlo mít sílu ještě zmenšit.“

Na svátek Neposkvrněného Početí je zne-nadání nechali odejít. Páter Kolbe se bez otálení vrátil do Niepokalanowa. Našel jej úplně vyloupený.

V následujících dnech spatřil své spolubratry se vracet jeden po druhém ze všech končin zrušované země.

„Modleme se - řekl jim - a s láskou přijme-me všechny kříže a milujeme svého bližního bez rozdílu, přítele i nepřítele...“ a zavedl v Niepokalanově ustavičné klanění.

Ale 17. února 1941 mladičkový fráter, celý postrašený spěšně vtrhnul do jeho pokoje.

„Otče - vyrážel ze sebe s přerývaným dechem - přijeli... černé auto... jsou to oni... Gestapo...“

Přiběhli také ostatní.

„Dobře moji synáčkové - řekl Maxmilián - já jdu. Neposkvrněná...“; ale nedořekl. Chtěl říct ...mě volá. Přišla hodina rudého věnce.“

Bledý, vyhublý, téměř průhledný vyšel vstříc pěti obrovským pochopům.

„Pochválen buď Ježíš Kristus“, tak je pozdravil.

„Jsi páter Maxmilián Kolbe?“

„Ano, to jsem já.“

„Pojď s námi!“

Černé auto je čekalo venku, zasmušilé jako pohřební vůz. Páter Maxmilián už se chystal do něj vkročit, ale pak se obrátil a svým las-kavým zrakem objal naposledy své „město“ a své syny.

„Poněvadž musím odejít, musíš nyní ty, moje mamušo, nastoupit na mé místo - řekl-. Buď ty kvardiánem tohoto svého panství, tvých oveček, tvých beránků, a jsou-li tu jací, i těch ubohých kozlů. Odevzdávám ti všechno.“

Hrubě do něho strčili a nacpali ho dovnitř. Zabouchli dvířka a auto odjelo směrem k peklu v Pawiaku.

Postačí nám vypravování jedné episodky, abychom si udělali představu, jaké útrapy musel páter Kolbe zakoušet v tom smutně proslulém vězení.

Jednoho dne Schaarührer SS konal přehlídku vězňů. Když mu otevřeli kobku č. 103, pohled na řeholní hábit ho přivedl skoro k šílenství. Jako divoká šelma se vrhl na pátera Kolbeho, chytil jeho velký růženec, který mu

visel na pásu, strhnul mu jej a podržel mu dřevěný křížek před očima a přitom na něho zářval, jako by zuřivě štekál:

„Hlupáku! Blázne! Farářská svině! Ty tomu věříš?“

„Samozřejmě, že tomu věřím.“

Vrazil páteru Kolbemu silný úder na levou tvář, pak na pravou tvář a z úst mu vyhrkla krev.

„Ještě věříš?“

„Samozřejmě! A jak!“

Lítaly další rány a políčky s deštěm ohavných rouhání.

„Teď mi řekneš, zda ještě věříš, rozumíš?“

„Ano, věřím ještě víc!“

Tedy Schaarführer SS se na něho vrhl zatařnými pěstmi a z výšky své dvoumetrové postavy ho bil a bil takže z pátera Kolbeho zůstala na zemi jen hromádka bolestivého masa.

Když pak mučitel odešel a za pošklebků svého doprovodu zabouchl za sebou dveře, druhové v cele se s pláčem shlukli kolem toho zmučeného a ubohého těla; ale uslyšeli tichý hlas: „Moji přátelé, neplačte. Měli byste se radovat. Toto všechno je za duše...Je to ke cti Neposkvrněné...“

Ve dnech, co následovaly, dvacet bratří se nabídlo jako rukojmí namísto pátera Maxmiliána, který následkem ran musel být odvezen do nemocnice ve vážném stavu se svým traumatickým zápalem plic. Jako odpověď, sotva se znovu postavil na nohy, ho gestapo naložilo se skupinou nešťastníků na dobytčí vůz na jeho poslední cestu.

Bylo to do Osvětimi.

*Ze stejnojmenné knížky od S. C. Lorita
(Pokračování příště)*

Z myšlenek o. Kolbeho

„Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky,“ říká se v diplomu MI. Takže prostředky asi chybět nebudou, ale velmi mnoho bude záležet na větší nebo menší horlivosti.

(1937)

Všechny vynálezy a objevy jsou prostředky, které mají v první řadě sloužit Neposkvrněné a teprve pak jiným účelům. Je to umění, literatura, divadlo, film, tisk, rozhlas atd. atd.

(1933)

Neposkvrněná nabídne každému vhodné nápady, jestliže se na Ni obrátí jako dítě na svou matku a považuje, co by mohl udělat ve svém stavu, podmínkách a okolnostech,

aby pro Ni, pro Její Rytířstvo, získat co nejvíce duší.

(1937)

Každý ať považuje své okolí, své příbuzné, známé, kamarády z práce, místo přebývání, za oblast svých misí, aby ji získal pro Neposkvrněnou a ať k tomu použije všechny své schopnosti a vlivy.

(1926)

Řekněte, prosím, drahým bratřím, aby se nikdy neobávali, že budou mít Neposkvrněnou přespříliš rádi, protože, jak řekl náš otec kvardián, nikdy Ji nebudeme mít rádi tak, jako Ježíš. Vždyť v následování Krista je celá naše svatost.

(1933)

Petr našich dnů

V knize „Překročit práh naděje“ novinář Vittorio Messori klade papeži jménem všech lidí ožehavé otázky.

Je-li Bůh láska, proč je tolik zla?

To jsou velkolepé, úchvatné perspektivy a pro věřícího člověka jsou jistě dalším potvrzením jeho naděje.

Ale přesto nemůžeme ponechat stranou palčivou otázku, kterou si lidé v době zkoušek kladli po celá staletí a kladou si ji i v době křesťanství: Jak si má člověk udržet důvěru v Boha, který by podle slov Nového zákona a podle toho, co s přesvědčením tvrdíte, měl být milosrdným Otcem a Láskou, když se zdá, že utrpení, nespravedlnost, nemoci a smrt vládnou dějinami celého světa i malým, všedním dějinám každého z nás?

Odpovím citátem: Svět se točí, ale kříž zůstává pevně stát. Jak jsem už řekl, došli jsme k jádru dějin spásy. Nemohl jste samozřejmě opomenout to, z čeho pramení časté pochybnosti nejen o tom, že Bůh je dobrý, ale také o tom, že vůbec existuje. Jak může Bůh dopouštět tolik válek, koncentrační tábory, holocaust?

Je Bůh, který to vše dovoluje, ještě opravdu Láskou, jak o něm prohlašuje svatý Jan ve svém prvním listě? Je vůči svému tvoru vůbec spravedlivý? Nenakládá na lidská bedra příliš těžká břemena? Nenechává člověka pod tou tíhou samotného, a neodsuzuje ho tím k životu v beznaději? V nemocnicích je tolik nevyléčitelně nemocných, je tolik postižených dětí, tolik lidských životů je vyloučeno z normálního lidského pozemského štěstí, ze štěstí, které

má původ v lásce, v manželství, v rodině. To všechno vytváří chmurný obraz, který

se odráží ve starší i moderní literatuře. Jen si vzpomeňte na Fjodora Dostojevského, Franze Kafku nebo Alberta Camuse.

Když Bůh stvořil člověka, dal mu rozum a svobodu, a tím se vydal jeho soudu. Dějiny spásy jsou také dějinami neustálého souzení Boha člověkem. Nejde v nich jen o pouhé otázky a pochybnosti, ale o skutečný a pravý soud. Jako vzor tohoto soudu můžeme částečně uvést knihu Job. K tomu se připojuje působení zlého ducha, který ještě ochotněji soudí vedle člověka také Boží působení v lidských dějinách. Potvrzuje to sama kniha Job.

Podívejme se teď na pohoršení, které vyvolává kříž. V předcházejících otázkách jste tento problém formuloval jasně: bylo pro spásu lidí nutné, aby Bůh svého Syna vydal na smrt ukřižováním?

Z toho nutně vyplývá další otázka: mohlo se vše udát jinak? Mohl se Bůh, jestliže to tak vyjádříme, ospravedlnit jiným způsobem před lidskými dějinami, které jsou tak plné utrpení, a nestavět do jejich středu právě Kristův kříž? Mohli bychom také samozřejmě odpovědět, že se Bůh nepotřebuje před člověkem ospravedlňovat. Je přece všemohoucí. Z tohoto pohledu musí být přijato vše, co Bůh dělá nebo dopouští. Takovou pozici zastával biblický Job. Ale Bůh není jen všemohoucí, je také Moudrost a - znovu opakuji - Láska. Chce se tedy před lidskými dějinami takřka ospravedlnit. Bůh není Absolutno někdo mimo svět, jemuž je proto lidské utrpení lhostejné. Bůh je Immanuel - „Bůh, který je s námi“ - Bůh, který sdílí lidský osud a účastní se ho. To vynáší na světlo další nedostatek, ba dokonce nepravdivý rys Božího obrazu, který osvícenství bez námitek přijalo. Oproti evangeliu bylo osvícenství jasným krokem zpět, nesměřovalo k lepšímu poznání Boha a světa, ale k jejich nepochopení.

Ale tak to naprosto není! Bůh nestojí mimo svět a neraduje se, že je nejmoudřejší a vše-

mohoucí. Svou moudrost a všemohoucnost klade ze svobodného rozhodnutí do služeb svého tvora. Právě proto, že je v lidských dějinách přítomno utrpení, lze pochopit, proč se Boží všemohoucnost projevila všemohoucností v pokoření smrti na kříži. Pohoršení, které způsobí smrt na kříži, je klíčem k velkému tajemství utrpení, jež k lidským dějinám nedílně patří.

Na tom se shodují i současní kritici křesťanství. I oni vidí, že ukřižovaný Kristus je důkazem Boží solidarity s trpícím člověkem. Bůh

V universitním nakladatelství v Oxfordu vyšla v roce 1970 knížka All for Christ (Všichni pro Krista)

od Diany Dewarové, ve které se píše o mučednících dvacátého století. O sv. Maxmiliánu autorka napsala, že měl dva doktoráty, byl člověkem činu a zároveň zůstal věrný obtížnému úkolu, jímž je život podle blahoslavenství. Neustále usiloval o dokonalost. Každý den využíval k tomu, aby pokročil ve svatosti.

Svatí kráčeli do nebe cestou evangelijních blahoslavenství. Zvláště radikální byl v tomto směru sv. František s Assisi a v nedávné době také sv. Maxmilián, jeho „pravý žák“, jak jej nazval papež Pavel VI.

Tak jako desatero, které dal Bůh lidem na Sinaji, bylo Velkou chartou Starého zákona, podobně i evangelijní blahoslavenství, od nichž

se staví na stranu člověka. A činí tak radikálně: „Vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Flp 2,7-8). V něm je zahrnuto všechno: všechna individuální i kolektivní utrpení, utrpení způsobená přírodními silami i svobodnou vůlí člověka, války, gulagy i holokausty: židovský holokaust, ale také například holokaust černošských otroků v Africe.

Jan Pavel II.

(Překročit práh naděje)

Cestou evangelijních blahoslavenství

křesťanskou věrouku a ukazují nezbytné podmínky ke vstupu do Božího království.

Blahoslavení chudí v duchu, milosrdní, čistého srdce, tvůrci pokoje, hladovějící a žíz-

níci po spravedlnosti, trpící pro ni; blahoslavení, protože jejich je Nebeské království, oni uzří Boha (srov. Mt 5, 3 - 12). Slovo blahoslavenství, které je překladem latinského slova *beatitudo*, znamená stav štěstí, které zakoušejí ti, kdo hledí v nebi na Boha, na jediné

dokonale dobro, tváří v tvář. Ale toto slovo označuje také činnost, které s jistotou vedou k tomuto štěstí. Jsou nejvyšší projevy ctností, které můžeme vykonat zde na zemi v síle Ducha Svatého.

Preludium k blahoslavenství je kantikum Panny Marie *Magnificat*, ve kterém Matka Boží opěvuje štěstí, jež zakouší v Bohu, který shlédl na Její pokoru a zároveň ohlašuje toto štěstí pro ty, kteří důvěřují Božím zaslíbením. Z úzkého vztahu k Pánu Ježíši a z naprosté otevřenosti na Ducha Svatého čerpala Panna Maria sílu k naplňování evangelijních blahoslavenství. Tento ideál zcela okouznil zakladatele Rytířstva Neposkvrněné. Dnes stále důrazněji teologové učí, že „Církev je skutečným Kristovým tělem tehdy, když má podíl na vlohách Mariiných, a tak je v neustálém pohybu směrem k dokonalosti“; má hledat svou identitu ne ve svých hříších, ale u Marie a prosit: *Oroduj za nás nyní...*(Urs von Balthasar).

II. Vatikánský sněm potvrdil, že „svět nemůže být proměněn a Bohu zasvěcen bez ducha blahoslavenství“. Zvláště řeholníci, kteří žijí podle evangelijních rad, mají o tom vydávat jasně a skvěle svědectví. Ale také i laici mají být věrní Evangelium, jak je napsáno v dogmatické konstituci o Církvi: „Každý laik musí být pro svět svědkem zmrtvýchvstání a života Pána Ježíše a znamením živého Boha. Všichni společně a každý jednotlivě mají sytit svět duchovními plody a šířit v něm ducha, jenž oduševňuje chudé, tiché a pokojné, které Pán blahoslavlil v Evangelium.“ K tomu je uschopňuje Boží láska, která „je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého“ (Řím 5,5)

V průběhu své návštěvy v Polsku v r. 1991 nám Svatý otec připomenul, že Boží vůle se vyjadřuje nejen v Dekalogu (deset Božích přikázání), ale také v osmi blahoslavenstvích z horského kázání. I tato blahoslavenství mají být pro křesťany skálou, stejně jako Ježíš

Kristus, Jeho příklad. Papež nás především vybízí, aby naším životním stylem bylo „konat milosrdenství“.

L. Lombardi

Kostel na místě, kde Ježíš, podle tradice, vyhlásil své Horské kázání

„Jestliže všechna blahoslavenství z horského kázání - říká papež v Encyklice o Božím milosrdenství - ukazují cestu obrácení, proměny života, pak blahoslavenství milosrdenných je tady zvláště výmluvné.“ Milosrdná láska „je ze své podstaty láskou tvůrčí“, „je jakoby hlubším pramenem spravedlnosti“.

Materialisté nevěří, že Evangelium může spasit svět, ale duše každého člověka instinktivně cítí pravdu obsaženou v Evangelium. Jsou známé případy, kdy nevěřící lidé, dokonce i bojovní ateisté po přečtení úryvku z Písma sv. byli jim tak zasažení, že úplně změnili svůj život.

Ještě větší dojem může způsobit setkání s člověkem, který věrně kráčí cestou evangelijních blahoslavenství. Svatý Maxmilián udivoval všechny. „Boží sluha, jak vypovídají svědkové, byl živým odrazem Neposkvrněné. Úroveň všech jeho ctností byla heroická: naplňoval je stále, s jednoduchostí a radostí, jako rytířskou službu Neposkvrněné.“ „Když jsem pozoroval jeho chování, všiml jsem si charakteristických kontrastů, např.: spojoval v sobě ctnost dobroty a mírnosti s velkou silou ducha; ovládnutí sebe a vnitřní pokoj s neúnavnou apoštolskou činností; ctnost chudoby a pokory s širokým gestem, s nímž používal všechny moderní a nákladné technické prostředky“ pro Boží věc. V koncentračním táboře „z něho vyzařovala neobyčejná duchovní radost, ovládání se a vnitřní mír, což u jiných vězňů nebylo“. Plný milosrdenství, obětoval dokonce svůj život za odsouzenec. Takový životní styl v sobě vypracoval tím, že pronikal hluboko do Evangelia a stále se díval na Neposkvrněnou, nechaje se vést Duchem Svatým.

O našem *Svatém z apel-platz* můžeme s básníkem říci: „Na černou hodinku odložene- ním životem noc temnou nadějí prozářil. Pro sebe si nechal krajíček žalmů. A stal se horou blahoslavenství.“ Jako člověka evangelijních blahoslavenství ukázal našeho Svatého také spisovatel E. Ionesco v libretu k opeře *Maxmilián Kolbe*. V interviewu ohledně této opery Ionesco sdělil: „Filozof Adorno řekl, že po Osvětimi člověk nemůže zůstat stejný, filozofie se musí nutně změnit. Kolbe je odpovědí: pouze víra, láska a modlitba nás mohou udržet v naší existenci.“ Abychom unikli novým válkám a koncentračním táborem, abychom si především zajistili věčnou spásu, musíme žít Evangeliiem, jehož jádrem je horské kázání, způsobem rozhodným a důsledným. V knížce *Kordula* se Urs von Balthasar staví proti pokušení „zjednodušeného křesťanství“ a falešné-

ho spojování Evangelia s tendencemi dnešní konzumní společnosti. Odpovědí na nejvyšší zjevení Boží lásky v Kristově křížové oběti může být pouze naše odevzdání se dokonce s připraveností odevzdání života. Velkodušnou odpověď na Ježíšův kříž v dnešní době nám ukázal svatý Maxmilián.

Když se díváme na sv. Maxmiliána, který šel věrně v Kristových stopách, až k složení nejvyšší oběti, a na „*zástupy, zástupy srdcí, zahrnutých jedním srdcem, jedním nejobyčejnějším srdcem, srdcem nejmírnějším*“, zpíváme s básníkem (K. Wojtyła) *Píseň o slunci nevyčerpaném* a prosíme Pána o odpuštění, že naše srdce „ještě ne dost miluje“ a za to, aby náš údiv pro Něho se stával stále více „*strouhou, která trhá břehy, než oceánům nesmírným stesk svůj vypoví*“.

Rytíř Neposkvrněn

Panna Maria Bolestná

15. září si v liturgii připomínáme Pannu Marii Bolestnou.

Oslava Panny Marie Bolestné má středověký původ. Nejstarší dochované oratorium ke cti Panny Marie pod křížem, najdeme v Německu v okolí Paderbornu a pochází z r. 1011. Ve dvanáctém a třináctém století úcta k Panně Marii Bolestné zakořenila v cisterciácké a františkánské tradici. Později se objevily dva svátky bolestí Panny Marie. Jeden vznikl v komunitách servitů r. 1668 a slavil se třetí neděli v září. Pius VII. jej rozšířil na celou Církev (1814) a Pius X. určil, že se má slavit den po svátku Povýšení Svatého Kříže, to je 15. září. Druhý svátek ustanovil kolínský synod (1423), jako zadostiučinění za husitské obrazoborectví, kdy bylo zničeno mnoho obrazů Ukřižovaného a Jeho Matky. Roku 1727 byl svátek, hlavně snahou servitů, zaveden v celé Církvi. Slavil se v pátek před Květnou nedělí, ale byl zrušen při změně liturgického kalendáře r. 1969.

Maria prožívala s Kristem jeho utrpení a pod křížem nám byla dána za Matku. Takové chápání Mariina postavení v naší víře nám pomohou osvětlit následující úryvky z Evangelia.

První úryvek, z Evangelia podle Lukáše (Lk 2,33-35), vypráví, jak Maria a Josef *byli plni údivu nad Simeonovým proroctvím, že Ježíš bude světlem k osvícení pohanů a k slávě izraelského lidu*. Pak jim *Simeon požehnal a oznámil Marii, že Její Syn je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a že i Její vlastní duši pronikne meč*. Slovo mnozí zde znamená všechny lidi. Ježíš ovlivní celý Izrael, stane se znamením, kterému se bude odporovat. Znamení je pozvání, abychom se otevřeli Božímu plánu, a často se pojí s výzvou k obrácení. Znamením může být i korouhev nebo prapor; proroctví by pak ukazovalo, že Ježíšovo pozvání k následování bude odmítáno.

Není zřejmé, co znamená *meč*, který *pronikne Mariinu duši*. Ze strany Simeona je to zdánlivá odbočka. Jako narážka na Starý zákon se nabízí kniha proroka Ezechiela (*Ez 14, 17*), kde meč představuje Boží soud. Ježíš později řekne, že nepřišel uvést na zem pokoj, ale rozdělení (*Mt 10,34-36*, kde meč je *machaira*, na rozdíl od *Lk 2,35 - rhomfaia*). Paralelní místo *Lk 12,51-53* o meči nehovoří). A tak Ježíš svým slovem jako mečem rozdělí rodiny a bude vyžadovat oddanost. Jednou z těch, kdo mu zůstanou věrní bude Maria (srov. *Lk 8,19-21; 11,27-28*).

Papež Jan Pavel chápe meč v poněkud širším smyslu: Simeonova slova jsou jakoby druhou předpovědí danou Marii, neboť jí ukazují konkrétní dějinný rámec, v jakém Ježíš Syn splní uprostřed nepochopení a v utrpení své poslání (Redemptoris Mater 16).

Ještě hlubší význam získá úryvek tehdy, když přijmeme názor, že Maria je zosobněním síónské dcery. V tom případě Simeonův meč symbolizuje rozdělení celé země, které Ježíšova výzva způsobí. Avšak i ten, kdo takové ztotožnění neuznává, může vidět Mariinu bezedné utrpení u paty kříže. Byla svědkem nejen strašlivé smrti svého syna, ale také skutečnosti, že její vlastní lid odmítl Mesiáše. Když čteme o Pavlově bolesti nad tím, že jeho národ nepřijal Spasitele (srov. Řím 9,1-4), můžeme poněkud pochopit dvojí smutek Marie, smutek nad Ježíšem Synem a nad vlastním národem.

Druhý úryvek, z Evangelia podle Jana (Jan 19,25-27), ukazuje Marii pod křížem. Tak jako v Káně (srov. Jan 2,4), i zde ji Ježíš oslovuje titulem „ženo“. Je to běžné uctivé oslovení (např. Jan 8,11), avšak je velmi zvláštní, aby tak syn nazýval vlastní matku. Maria neměla mít činný podíl na Ježíšově službě, ale v Jeho hodinu je zde jako nová Eva (srov. Gn 3). Učedníkovi Ježíš říká: *To je tvá matka. A onen učedník, si ji vzal k sobě.*

Jde tu o víc, než jen o to, že se Ježíš synovsky stará, aby se někdo ujal Jeho Matky. Hlubší význam události pochopíme, až v souvislosti s následujícím veršem: *Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno* (Jan 19,28). A Ježíšova slova z kříže jsou součástí poslání, které má vykonat. Zastavme se u titulu „žena“ a uvažme, že Ježíš zde matku vidí v jejím budoucím poslání, jako u *Jana 2,4*. Maria se stane novou Evou a matkou těch, které Ježíš přijme za své milované učedníky.

Sledujeme-li zprávu o Ježíšově smrti v Matoušově a Markově podání, můžeme objevit další významnou rovinu. Ježíš se na kříži cítí opuštěn svým Otcem. Sv. Pavel tvrdí, že Bůh jednal s Ježíšem jako s největším hříšníkem (srov. 2 Kor 5,21). Ježíš prožívá děsivou propast mezi Bohem a hříchem ve chvíli, kdy

visí na kříži vzdálen od Otce v nejvyšší možné míře: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (srov. Mt 27,46 par.). Maria sdílí jeho opuštěnost, když má místo něj považovat za svého syna někoho jiného. Tím je připravena o to nejdražší. Má obětovat syna jako Abrahám, jenže na rozdíl od Abraháma v poslední chvíli nepřijde žádná záchrana, musí ho vidět umírat. Slova „*to je tvůj syn*“ jistě znamenala pro Mariinu víru opravdovou výzvu. V temnotě se však Ježíšovi podřizuje a přijímá milovaného učedníka. Jako je Syn opuštěn Otcem, tak opouští svoji Matku, aby tak oba byli sjednoceni ve společné opuštěnosti.

Na základě rozjímání o utrpení Ježíše Krista vznikly v dějinách různé pobožnosti.

Existují různé výčty Mariiných bolestí. Ve 14. století jich bylo sedm a začínaly Ježíšovým utrpením nebo jeho dětstvím. V tradiční podobě se výčet ustálil na generálních kapitulách řádu servitů v letech 1646 a 1652 a obsahoval Simeonovo proctví, útek do Egypta, hledání Ježíše, setkání s ním na křížové cestě, ukřížování, snímání z kříže a uložení do hrobu. Poměrně nedávno vzešel z řádu servitů nový výčet, který zdůrazňuje především biblické téma nepřijetí Ježíše. Vypočítává se zde chudoba jeho narození, Simeonovo proctví, útek do Egypta, odmítnutí Ježíšova svědectví (srov. Lk 4,28-29), Ježíšovo zajetí, kdy jej učedníci opustili (srov. Mt 26,49-50.56b), ukřížování a Mariina účast na utrpení prvotní Církve (srov. Sk 12,1-3a.5b).

Dále známe dvě pobožnosti, křížovou cestu a růženec, při nichž můžeme s Marií rozjímat o Ježíšově utrpení.

Pobožnost křížové cesty se rozšířila v 15. století a počet zastavení se brzy ustálil na čtrnácti.

Jedním z nejkrásnějších středověkých hymnů je *Stabat Mater*, pravděpodobně od Jacopona da Todi (+ 1306).

podle knihy „*Slavíme s Marií*“ od Ch. O'Donnell
zpracoval bB

(Pokračování)

Zjevení na Rue du Bac a Zázračná medailka potvrdily i další výsadu Panny Marie. Výsadu

Královný vesmíru.

A to velmi zřetelně.

Otec Gasnier, OP v již vzpomínaném dílku „Zázračná medailka a královská hodnost Panny Marie“ píše: „Tři zjevení Panny Marie Kateřině Labouré mají mnoho společného a poskytují zvláštní poučení... Jsme přesvědčeni, že je to vyučování o královské hodnosti Panny Marie ve třech lekcích.“

Na sestru Kateřinu velmi zapůsobil důraz, který Panna Maria kladla na symboliku „koule“, na které stála. A to hlavně při třetím zjevení. „Tato koule představuje celý svět, zvláště Francii a každého člověka zvlášť.“ Kateřina v tom poznala - jistě z nadpřirozeného vnuknutí - potvrzení královské hodnosti Panny Marie. Ona, vždy tak rezervovaná, mlčenlivá, oduševněně zvolala: „Ach! jak bude krásné slyšet: „Panna Maria je Královnou vesmíru, zvláště Francie.“ A děti budou volat s jásavou radostí: „Je Královnou každého člověka!“ To bude čas pokoje, radosti, dlouhotrvajícího štěstí! Budou nosit Její obraz na zástavách (vlajkách)! Projde celým světem!“

Otec Gasnier, který je toho názoru, že zjevení na Rue du Bac měla zvláště poučit svět o královské hodnosti Panny Marie, se odvažuje tvrdit:

„První zjevení, při kterém sestra Kateřina klečela u Panny Marie, nám dává poznat, že Panna Maria je Královnou každého člověka. Druhé zjevení vyjadřuje symbolicky, že Panna Maria je Královnou celého světa. A třetí

zjevení, při kterém stála Panna Maria za oltářem u svatostánku, nám připomíná, že Její královská hodnost se uplatňuje i ve světě milosti.“ A tento ctihodný otec analyzuje všechny podrobnosti všech třech zjevení, které se vztahují na královskou hodnost Panny Marie.

Zdá se, že tato slova, která nejjasněji potvrzují královskou hodnost Panny Marie, nejvíce zapůsobila na sestru Kateřinu.

Zázračná medailka a zjevení Panny Marie na Rue du Bac oznamovaly i v této oblasti nové poznatky v mariologii.

1. listopadu 1954 vyhlásil Pius XII. Pannu Marii za Královnou vesmíru, korunoval římský obraz Panny Marie, nazývaný „Salus populi“ a ustanovil svátek Panny Marie Královný vesmíru na 31. května.

Představa Panny Marie nebyla v roce 1830 žádnou novinkou. Sahala do prvních století Církve. Již v katakombách znázorňovali Pannu Marii jako Královnou na trůně. Představuje svého Syna - Krále při klanění Třech králů (mudrců). Panna Maria byla vzývána jako Královna během všech dvaceti století křesťanství. Svědčí o tom i překrásné mariánské písně, např.: „Salve Regina“ aj. Pius XII. jen potvrdil již známou pravdu. A nás naplňuje radostí vědomí, že Pán Ježíš použil skromnou Zázračnou medailku, aby přizdobil královskou korunu své Matky novou ozdobou.

Dvanáct hvězd na druhé straně medailky je jistě narážkou na 12. kapitolu Apokalypsy. Panna Maria je jistě tou ženou, ozdobenou dvanácti hvězdami, kterou viděl svatý Jan v nebeské slávě jako Královnou andělů a lidí.

A navíc obraz Panny Marie, korunované dvanácti hvězdami, je jistě připomínkou Jejího nanebevzetí. Je oděná sluncem, tedy nebeskou slávou, slávou, kterou se skvělo oslavené Tělo Ježíše Krista na hoře Tábor. Svatý Matouš říká: Jeho tvář se tak zaskvěla jako slunce. (Mt 17,2)

Hle, rozličné pravdy mariologie, které nám, podle našeho přesvědčení, potvrzují

zjevení na Rue du Bac a Zázračnou medailku. Medailka je skutečnou příručkou mariologie pro křesťanský lid. Mariánská „mikroapokalypsa“, jak říká Jan Guitton. Zkrácená mariologie pro každodenní potřebu „ponižených a malých“, jakými máme být podle přání našeho Pána Ježíše Krista i my.

V medailce je zhuštěné celé mariánské tajemství. Od Neposkvrněného Početí až po slavné Nanebevzetí, při kterém byla Panna Maria korunována na Královnu andělů a lidí. Od První knihy Mojžíšovy, kde se na prvních stranách o Ní hovoří jako o Té, která šlape po hlavě hada, až po Apokalypsu, podle které Panna Maria spolu s Církví, se kterou je úzce spojena a sjednocena, získá konečné vítězství nad Satanem. Dále připomíná Boží mateřství Panny Marie, spolu s Kristem účast na vykoupení, prostřednickou úlohu při vyprošování a rozdávání milostí. Obsahuje celé učení Církve o Panně Marii. Ona je spojena s Kristem, přivádí ke Kristu, je uprostřed Církve. Takové teologické poučení nám dává Zázračná medailka.

Shoduje se s Písmem svatým a s učením Církve. Přivádí ke Kristu. Takovéto poučení nám dal i koncil v krásné 8. kapitole věroučné Konstituce o Církvi.

5. kapitola

Pastorační poselství

Zjevení v roce 1830 obsahují kromě věroučného poselství i praktické poučení pro křesťanský život. V této kapitole chceme na to poukázat konkrétněji.

Úvodní zpěv z mešního formuláře ze svátku Zázračné medailky krásně hovoří: „A budeš to mít jako znamení na své ruce a jako připomínku mezi svýma očima, aby v tvých ústech zůstal Hospodinův zákon.“ (Ex 13,9). Ve zjeveních 19. a 20. století chtěla Panna Maria připomenout Pánův zákon, hlavně některá důležitá doporučení Církve. Dělá to zvláště prostřednictvím medailky.

První velké poučení zjevení v roce 1830 je celkem jisté výzva k modlitbě.

Historici, kteří porovnávali rozličná, Církví schválená zjevení od roku 1830, zdůrazňují, že v každém je výzva k modlitbě.

Ani se tomu nemůžeme divit, když si uvědomíme, jaké význačné místo má modlitba v životě Církve. Pavel VI. řekl: „První povinností Církve je učit a modlit se. Ona připomíná lidem povinnost se modlit. Probouzí v nich potřebnou přirozenou dispozici pro modlitbu. Učí je proč a jak je potřebné se modlit. Určuje modlitbu jako velký prostředek spásy a prohlašuje ji za hlavní cíl pravého náboženství.“ (Projev na všeobecné audienci 20.6.1966)

Výzva k modlitbě a její prvořadý význam v ekonomice spásy jsou zvláště jasné ve zjeveních na Rue du Bac.

To jsou jediná zjevení ze všech ostatních, které uznala Církvev jako zjevení nadpřirozeného charakteru, která se odehrávala v kostele „v domě Božím“. Kromě prvního zjevení, další se odehrávaly právě tehdy, když ‘Společnost dcer křesťanské lásky’ rozjímala a modlila se.

I Panna Maria se modlila. Dějala to, co má být Její hlavní úlohou do konce časů: přimlouvala se u svého Syna.

Medailka, kterou nám dala, není žádný talisman či fetiš, který nosíme proto, abychom byli chráněni. Je výzvou k modlitbě.

A právě modlitbou se máme často obracet k Panně Marii s prosbou:

„Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.“

Panna Maria nerozdává milosti podle zásluhy. Sestře Kateřině jasně řekla, že rozdává milosti těm, kteří o ně prosí. „Krása a jas paprsků, taková nádhera, je symbolem milostí, které rozdává všem, kdo o ně prosí.“ Abychom toto krásné poučení lépe pochopili, Panna Maria ho zopakovala v negativní formě. Zdůraznila, že mnohé milosti nemůže rozdávat proto, že o ně nikdo neprosí. „Drahokamy, které nevysílají žádné paprsky a nezáří, představují milosti, o které se zapomíná prosit.“

Medailku není možné oddělovat od modlitby. Naopak, medailka nás má povzbuzovat a připomínat, že musíme od Panny Marie prosit všechny milosti, které potřebujeme. Má oživovat naši víru, abychom se ještě více spojili s Bohem prostřednictvím Panny Marie, všemohoucí orodovnice u svého Božského Syna, abychom dosáhli jistěji milostí, potřebných ke správnému křesťanskému životu.

Jedna modlitba je Panně Marii zvlášť milá. Zdá se, že ji při zjevení Kateřině Labouré velmi doporučila. Je to modlitba růžence.

Otec Gasnier v citovaném díle „Zázračná medaile a královská hodnost Panny Marie“ na 18.-19. straně o tom píše:

„Znovu jsme byli jasně poučeni o vynikající modlitbě, kterou se máme obracet na Pannu Marii. Poučily nás o tom paprsky, sálající z drahokamů na prstenech, které zdobí ruce „Překrásné“ jako ruce Královny.“

Na každém prstě byly tři prstěny. Na každém drahokam přiměřené velikosti.

V té době se modlil růženec tak, že se prstýnky s deseti zrnky posunovaly mezi ukazovákem a palcem.

Panna Maria měla na každé ruce všech 15 desátků. Překrásným způsobem nás upozornila, že modlitba, kterou se máme k ní obracet, „Její modlitba“ je růženec. Prostřednictvím růžence proudí z jejích rukou milosti do našich duší.

Na předcházejících stránkách jsme se přesvědčili, že v pozdějších zjeveních Panna Maria toto poučení upřesnila a kladla na něj větší důraz. Ve Fatimě byla její výzva mimořádně slavnostní a naléhavá. Panna Maria považuje růženec za nejúčinnější lék i na současné choroby.

Po celá staletí totéž připomínala prostřednictvím papežů Církve. Lev XIII. uveřejnil dvanáct encyklik, aby připomenul katolickému světu, že je potřebné modlit se růženec. I Pius X., Pius XI., Pius XII., Jan XXIII. a konečně Pavel VI. Všichni tito papežové potvrzovali a rozšiřovali výzvu Panny Marie. Matka Církve a Církve mají jen jeden hlas.

Pavel VI. v encyklice o růženci z 15. září 1966 píše: „Druhý všeobecný vatikánský sněm doporučil všem dětem Církve tuto modlitbu důrazně, i když o růženci výslovně nemluvil: „At mají ve velké vážnosti mariánské pobožnosti a náboženské úkony, které v průběhu let doporučoval učitelský úřad Církve.“ (LG čl. 67)

Modleme se tedy růženec, pokud chceme obsáhnout hojnost milostí, které rozdává Panna Maria. Paprsky, znázorňující milosti, vycházely z desátků růžence, které měla Panna Maria na rukou. Modleme se ho však s náležitou zbožností. Cožpak některé drahokamy nezají, protože se nedbale modlíme? Když sestru Kateřinu na smrtelné posteli prosili, aby řekla něco spolusestrám o Panně Marii, zašeptala: „Řekněte všem, aby se zbožně modlily růženec.“ Ona pochopila důležitost zbožné modlitby růžence.

Zdůrazníme ještě jednou poučení, které jasně vyniká ve zjevení v Rue du Bac. Panna Maria zdůrazňuje úctu k Eucharistii a přivádí k Eucharistii

Zjevila se v kapliče u oltáře u svatostánku. Při prvním a třetím zjevení.

Důrazně povzbuzovala Kateřinu, aby v těžkostech spojených s jejím posláním, přicházela k svatostánku. „Ukázala levou rukou na oltář a doporučila mi, abych s trápením přicházela před oltář a tam si vylévala srdce. Ujistila mě, že tam vždy dostanu potřebnou útěchu.“

Ve zkouškách, které zakrátko postihnou Paříž, mají u svatostánku hledat odvahu a důvěru: „Přijďte sem, k oltáři. Zde dostanou milosti všichni, kteří budou prosit s důvěrou a horlivě. Dostanou je velcí i malí.“

Jak jsme se už zmínili, při třetím zjevení nestála Panna Maria ve výšce obrazu svatého Josefa jako 27. listopadu, ale nad svatostánkem, kousek za ním. Svatostánek byl zaplavený paprsky, které vycházely z jejích rukou. To je velmi významné. Cožpak Ježíš v Eucharistii není nejvzácnější dar, který nám dala Panna Maria? Plnost milostí můžeme dosáhnout jen Eucharistií. To je hlavní a normální prostředek, jak dosáhnout milosti Boží. Eucharistie, ze

kteří vyvěrají všechny ostatní svátosti je vynikajícím prostředkem k získání milostí. Ona je souhrnem všech milostí. Panna Maria nás k Ni vede.

Zjevení v Rue du Bac končí, jak začala: vedou k Eucharistii. Hlavním úkolem Panny Marie je přivádět nás k Pánu Ježíši.

Když nás Panna Maria přivádí k Eucharistii, dává nám poznat kněze, celou Církev, hierarchii, kult, jehož středem je Eucharistie. Připomíná nám o milostech, které Církev rozdává. Přijímáme je prostřednictvím naší Matky Církve. Na to nesmíme zapomenout, když o ně prosíme naši Matku, Pannu Marii.

Hle, několik poučení ze zjevení Panny Marie v roce 1830. Nevyčerpávají úplně bohatou symboliku medaile. Opravdu! Když nad písmenem M ukázala kříž, jistě nám chtěla říct, že náš život, tak jako Ježí, bude mít podíl na tajemství kříže. Když umístila vedle sebe dvě přesvatá srdce, chtěla v nás oživit úctu k Božskému Srdci a k svému Neposkvrněnému Srdci. Dvanácti hvězdami, v kterých komentátoři Apokalypsy vidí též náznak dvanácti apoštolů, nám chtěla připomenout povinnost apoštolátu, který zavazuje každého pokřtěného. To je možné, i když to není celkem zřejmé. Ale i tak medaile obsahuje mnoho pro nás tak vzácných poučení.

(Pokračování příště)

Jedna mladá žena vypravuje...

Bylo to po válce. Můj snoubenec se nacházel ještě v ruském zajateckém táboře a já jsem se dověděla, že byl odsouzen k pětačtyřicetiletému vězení. Moje naděje na brzké setkání s ním byla mizivá. Avšak svěřila jsem osud mého snoubence s velkou důvěrou do rukou Panny Marie. Tehdy v těchto strastiplných dnech jsem také uslyšela o Zázračné medailce.

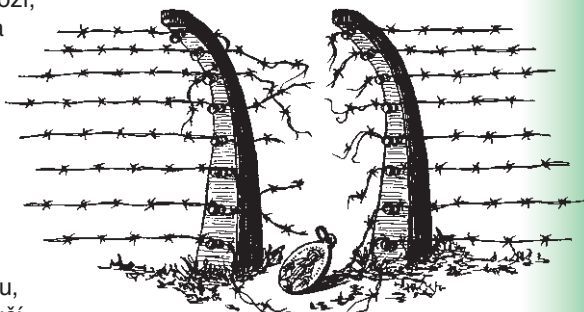
Byla jsem pevně přesvědčena, že můj snoubenec musí tuto medailku mít. Jediná možnost, jak mu ji poslat, byla prostřednictvím balíčku. Rusové však balíčky důkladně prohledávali, a proto jsem se rozhodla, že medailku dám do krabičky s hroznovým cukrem. Pak už byla řada na Matce Boží, aby zasáhla. Balíček jsem odeslala na podzim. Zanedlouho nastal advent, ve kterém jsme se v září svíce chystali na Vánoce. Vůbec jsem tehdy ani netušila, že můj snoubenec právě přijel do naší vlasti. Poslední den roku mi pak přinesl radostné poselství. Nemohla jsem tomu uvěřit. Odjela jsem do Friedlandu, abych si vyzvedla navrátilce. V prvním okamžiku, když jsme se přešastní drželi v náručí,

nemohli jsme najít ani jediné slovo.

Na zpáteční cestě mi můj snoubenec vyprávěl, jak obdržel balíček. Zázračnou medailku přijal s radostí a velkou vděčností a dosud ji nosí u sebe. Avšak o kolik větší bylo mé překvapení, když jsem se dověděla, že můj snoubenec byl propuštěn na svobodu na druhý den poté, co obdržel můj balíček se Zázračnou medailkou. Oba jsme si byli jistí, že Matka Boží zázračně zasáhla.

Když pak zimní vichřice vystřídalo jaro a nastaly Velikonoce, klečeli jsme oba v chrámu Matky Boží a podali si ruce na znamení našeho celoživotního svazku. Požehnaní Matky Boží nás provází po všechny naše dny.

Karl Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille

Adopce srdce

Je Rwanda daleko anebo snad blízko?

Na kilometry jistě velmi daleko, ale jinak blízko, blizoučko. Jak jste si mohli přečíst v minulém čísle Immaculaty, stalo se společenství sv. Antonína při minoritském konventu v Brně v akci „Adopce srdce“ adoptivním rodičem Mariamue Kayitesi z Kabugiry, která ztratila

Navíc jsme se 6. července setkali v Jezuitském kostele v Brně s polskou sestrou palotýnkou Irenou, která byla průvodkyní Dr. Kuchyňovi a P. Zigbonovi, kteří se také setkání zúčastnili, při jejich návštěvě Rwandy. Je to milá, droboučká osůbka oplývající ve svých 72 letech velkou energií. Stará se ještě se třemi sestrami o 2 500 sirotků z krvavé války ve Rwandě. Byla asi na svoji poslední návštěvě rodného Polska, tak se zastavila v Praze, v Pardubicích a v Brně, aby osvětlila neutěšené poměry, které nyní panují v jejím působišti. Prosila o modlitby a snad také o materiální pomoc, hlavně pro nevinné děti, které nejvíce trpí. Je třeba, aby mohly získat alespoň základní školní vzdělání a tak mít perspektivu do budoucnosti.

Je nutné si uvědomit, že každý pátý člověk ve světě trpí hladem a bídou. I u nás je teď po

povodních ještě mnoho lidí, kteří potřebují naši pomoc.

V našem státě však jistě nebude hrozit, i při všech potížích, žádnému z dětí i dospělých smrt hladem, přesto nesmíme zapomínat na ostatní, ty blízké ale i ty vzdálené.

Všichni přece patříme k jedné Církvi, věříme ve stejného Boha, žijeme z Ježíše Krista, přijímáme v Eucharistii Jeho Tělo a Krev, v Duchu Svatém jsme sjednoceni v jedno tajemné Kristovo tělo. Máme společného nebeského Otce a vzýváme, nám všem Ježíšem na kříži darovanou Matku, milostiplnou Pannu Marii. Náležíme tedy k sobě všichni i když ze zeměpisně vzdáleni.

Církev se stává hlasem těch, kteří nemají

žádný hlas, a to je dobře. Jen tak můžeme jít Kristovou cestou lásky, když se sjednotíme s těmi nejubožejšími, zbavíme se svého sobectví, rozhlédneme se kolem sebe a staneme se vnímavými pro potřeby druhých lidí, otevřeme své srdce a podle svých sil pomůžeme.

T a k ž e Rwanda je

blízko a blízko jsou, nebo alespoň by měli být všichni, kteří naši pomoc potřebují.

Bernarda Dvořáková
ze spol. sv. Antonína

Gikondo 19.4.1997

*Drazí dobrodinci,
mám velikou radost z toho, že Vám
mohu napsat tento dopis. Jmenuji se
Kayitesi Mariamue, jsem sirotek bez
otce a bez matky. Mám 13 let.
Chodím do 6. třídy základní školy.*

*Žijeme společně - 19 sirotků -
a máme adoptivní mámu, které je 22
let. Děkuji Vám, že máte tak dobré
srdce, že jste mými adoptivními rodi-
či. Jsem ráda, že mám kdesi daleko
někoho, kdo mě má rád, i když mě
nezná. Pozdravujte, prosím, Vaši ro-
dinu a přátele.*

Modlím se za Vás a mám Vás ráda.

Líbá Vás

Kayitesi Mariamue

PIER GIORGIO FRASSATI

(1901-1925)

Současníci nazvali tohoto mladého italského vysokoškoláka „skutečným vzorem křesťanského života“. Narodil se 6. dubna 1901 v Turíně jako druhé ze tří dětí.

Spolu se sestrou Lucianou, která byla ze všech nejmladší, získal doma v rodině první základní vzdělání. Společně navštěvovali i střední školu. Studium mu však dobře nešlo, a proto mu rodiče brali domácí učitele na opakovací hodiny. Např. i salesián don Cojazzi, jeho první životopisec, dával oběma opakovací hodiny z latiny.

Během studií na nižším gymnáziu Frassati neprojevoval obzvláštní a rychlou chápavost. Často byl rozrztý, žvanivý a nerad se podroboval kolektivní kázní. Rodiče ho považovali za poněkud těžkopádného, za budižkničemu a za páté kolo u vozu. Za dosažené úspěchy vděčil tedy hlavně své houževnatosti ve studiu, poněvadž měl vyvinutý smysl pro povinnost. Chodil i do sociálního ústavu, jež vedli jezuité, a právě tam se prohlubovalo a zrálo jeho zprvu nevědomé náboženské cítění, dosud uzavřené jako v krabici.

Pilíři jeho spirituality byly Boží slovo, Eucharistie a láska k chudým, v nichž viděl Kristovu tvář. Prostředníkem byl v tomto ohledu pater Petr Lombardi, jezuita, duchovní rádce studentů zmíněného sociálního ústavu a členů Mariánské družiny, která byla jeho duší. Z družiny pak vznikla tzv. Konference sv. Vincence z Pauly, jež členové pomáhali v Cottolengově ústavu pro tělesně a duševně postižené. Frassati byl jejím členem v letech 1918 až 1923, pak přešel do družiny v univerzitním kroužku Cesare Balbo, která měla své sídlo u kostela Navštívení Panny Marie v ulici 20. září.

V listopadu 1918 se Pier Giorgio zapsal na vysokou technickou školu, na fakultu průmyslového inženýrství se specializací v báňském inženýrství. Vybral si tento obor jednak proto, aby byl ve styku s horníky, kteří byli nejpostiženější částí dělnické třídy, jednak proto, že se snáže

učil exaktním vědám.

V mladých letech pociťoval určitý sklon ke kněžství, ale vzdal se tohoto plánu. Jako seminariárista by byl narazil na nepřekonatelnou překážku v ro-

dině, kdežto jako angažovaný laik by mohl vydatněji pomáhat drobnému, ode všech zanedbávanému lidu. Matku vždy ochotně a ve všem poslouchal, a proto se s jejím svolením stal členem katolického univerzitního kroužku Cesare Balbo od listopadu 1919. Chtěl tam doplnit svou náboženskou výchovu a vzdělání. V kroužku se pod vedením jezuitů diskutovalo o časových problémech a sociálních otázkách. Jeho názory se naprosto neshodovaly s otcovými a byly dokonce protikladné, protože otec patřil k levicovým katolíkům.

V jezuitské škole se Frassati naučil a zvykl si ministrovat, skoro každodenně přistupovat ke svatému přijímání a navštěvovat Ježíše ve svatostánku. Když musel přejíždět z jednoho konce města na druhý, vybíral si ulice, kde bylo co nejvíce kostelů, aby mohl před nimi smeknout, pokřičovat se a pomodlit se. Při všech procesích a liturgických pobožnostech, kterých se zúčastnil, se hlasitě modlil a zpíval s prostým lidem a nevadilo mu, že zpíval falešně. Večer se vždy před spaním modlil vkleče na zemi, a to i v zimě. Jeho nejdůvěrnější přítel Antonio Severi o něm vypověděl: „Ať se modlil nebo mluvil nebo dělal cokoliv jiného, vším vydával křesťanské svědectví tak sponťanním a přirozeným způsobem, že tím vzbuzoval úžas, obdiv a přání napodobit ho.“

V bouřlivém univerzitním prostředí rozděleném na krajní pravičáky a levičáky konal Frassati svůj apoštolát, který se nevyznačoval velkolepými gesty a nabubřelými frázemi, nýbrž neochvějnou pevností, s níž hájil své ideály, prostotou, s níž stíral sociální rozdíly a ochotou ve všem pomáhat svým přátelům. Měl veselou a sdílnou povahu bez nejmenšího stínu pobožnůstkářství. Studium pokládal za „povinnost svého stavu“ a za prostředek, jak plnoprávně vstoupit do světa práce a stát se soběstačným. Tento postup ho dovedl skoro až k doktorátu.

Kromě studia exaktních věd byl Frassati nadšen i pro umění, divadlo a klasickou i operní hudbu. Z Božské komedie znal nazpaměť mnoho veršů a recitoval je na nejrůznějších místech. Cítil silnou touhu stále lépe poznávat víru, kterou vyznával. Měl v úmyslu začít hned po doktorátu studovat Teologickou sumu sv. Tomáše Akvinského. Mezitím četl Písmo svaté, Vyznání sv. Augustina, Následování Krista a životy svatých, zvláště život sv. Kateřiny Sienské. Tuto knihu věnoval své sestře jako svatební dar. Z díla Inocence III. O pohrdání světem (*De contemptu mundi*) načerpal naprostou netečnost vůči bohatství a vroucí lásku k chudým, nemocným a trpícím. Mimoto prohluboval důvody svého sociálně prospěšného úsilí studiem encykliky Lva XIII. *Rerum Novarum* a myšlenek ctihodného Josefa Toniola (+ 1919). Studoval též radostné i bolestné události z církevních dějin.

Když byl Alfredo Frassati jmenován vyslancem v Německu v roce 1921, rodina se nepřestěhovala natrvalo do Berlína. Proto i pobyt Pier Giorgia v Německu byly jen občasné, protože studia ho vážala na Itálii.

V r. 1921 se Frassati s německou delegací zúčastnil desátého národního sjezdu Federace italských katolických vysokoškoláků. Tento sjezd byl svolán do Ravenny ve spojitosti se 600. výročím úmrtí Danta Alighieriho.

V prosinci 1920 se stal členem sdružení Mladých vysokoškoláků pro noční adoraci Nejsvětější Svátosti a rovněž sdružení Mladí

dělníci, jehož členové se pravidelně scházeli v kostele Panny Marie di Piazza, který spravovali řeholníci z kongregace Nejsv. Svátosti. 24. května 1922 vstoupil do dominikánského třetího řádu, kde přijal jméno bratr Jeronym. Od stejnojmenného Savonaroly převzal evangelijní důkladnost v boji proti zlořádům. Od tohoto dne nikdy nevynechal každodenní modlitbu růžence a modlil se i malý mariánský breviář, který stále nosil s sebou a modlil se ho s velkou horlivostí a usebraností i ve vlaku či v tramvaji.

29. července 1924 při obřadu požehnání praporu kroužku katolické mládeže v Polone Frassati jako kmotr dlouze a nadšeně rozebral význam hesla tohoto sdružení: Modlitba, činnost a obět.

Ve Frassatim se postupně vytvářelo a upevňovalo vědomí plně vyspělého křesťana. To bylo důvodem, že r. 1920 vstoupil do Italské lidové strany, kterou rok předtím založil v Římě sicilský kněz don Aloiso Sturzo (+ 1959). Stal se jejím přesvědčeným angažovaným členem a zůstal jím, i když po celonárodním sjezdu v Turíně (1923) Benito Mussolini (+1945), který se pochodem na Řím zmocnil vlády a nastoupil na místo Aloise Facy, přinutil ministry této strany, aby odstoupili.

V říjnu téhož roku Mussolini vykonal návštěvu Turína. Kroužek Cesare Balbo při této příležitosti vyvěsil vlajku. Frassati však, jakmile přišel do sídla spolku, ihned vlajku pln pohrdání odstranil. Tolikrát ji nesl při procesích, a proto si nepřál, aby ji vyvěšovali k počtě zakladatele fašismu, ve kterém viděl hnutí zásadně neslučitelné s křesťanstvím.

Fašismus, který chtěl v Itálii obnovit pořádek pomocí ricinového oleje a policejního obušku, stále více upevňoval svou moc. Naopak opoziční hnutí se stala bezvýznamnými neustálým štěpením a v důsledku zbytečného „Aventinského protestu“ po zavraždění socialistického poslance Jakuba Matteottiho (+ 1924). Nakonec byla tato opozice zcela umlčena. Tím skončilo i pro Frassatiho údobí přímé účasti na politickém životě. Potom, až

do smrti se omezil jen na náboženskou a lidumilnou činnost.

Zvláště v zimě pořádal výlety a výpravy do hor s hlavním cílem držet přátele daleko od masopustních a světských zábav a místo toho je skrze přírodní krásy přibližovat k Bohu. Vybízel je k modlitbě po zdolání některého vrchu anebo i v klidu horské chaty. Výletů se obvykle účastnili chlapi z kroužku Cesare Balbo a dívky ze sdružení Kajetána Agnesi.

Matky rády pouštěly své dcery na takové výlety, když slyšely, že se jich zúčastní i Pier Giorgio Frassati. Věděly, že se slečnami jednal s vážností a nenuceně, jako by to byly jeho sestry. Ti, kdo sdíleli jeho víru, ho obdivovali pro mravní bezúhonnost. Mladíci světského založení se mu naopak vysmívali, protože ho pokládali za „nenormálního“.

V únoru 1923 Frassati byl o masopustě s obvyklými přáteli na Malém sv. Bernardu. Náhle pocítil, jak se v něm rodí prudká a vroucí láska k jedné účastnici těchto výletů, slečně Lauře Hidalgové, která byla o tři roky starší než on. Z jemnocitu ji nevyznanl lásku, ale promluvil o tom se svou sestrou. Ta si ihned uvědomila, že jejich rodina není připravena, aby ji přijala. Don Goiazzi ho nakonec přesvědčil, aby na to přestal myslet.

Nejskvělejší rysem Frassatiho života jsou ovšem jeho projevy lásky a milosrdenství vůči chudým. Vybízel nové členy kroužku, aby se zapsali do Konference sv. Vincence a tvrdil, že „pro něho jsou nejkrásnější školou pravidelné návštěvy u chudých“. K těm, kterým pomáhal, chodil jednou týdně, hned po obědě, s velkou brašnou plnou potravin a jiných potřeb. I když pro školní povinnosti musel zanedbávat všechnu ostatní činnost, tu, kterou konal v Konferenci sv. Vincence, zanedbal nikdy. Působilo mu velkou radost, když mohl navštívit nějakého chudáka po svatém přijímání, neboť věřil, že tím oplácí Kristu návštěvu, kterou on v Eucharistii poctil jeho samého. Těm, kdo ho doprovázeli, říkával: „Vidím, jak kolem nemocných, ubohých a nešťastných září zvláštní světlo, které my nemáme.“

Když chudáci, kterým pomáhal, s lítostí prolašovali, že oni pro něho nemohou nic udělat, odpovídal jim: „Můžete se za mne modlit.“ Dříve než opouštěl jejich chatrče, vždy je vybízel, aby o svátečních dnech chodili na mši svatou, aby vykonali velikonoční zpověď, aby dali do pořádku svá manželství a aby křesťansky vychovávali své děti.

Základem celého jeho činorodého života byla nezlomná víra v Boha a stálé plnění jeho vůle. 14. února 1925 napsal své sestře Lucianě, kterou měl tak rád, že se s ní loučil v slzách: „Ptáš se mě, jestli jsem veselý. Mohl bych snad být jiný než veselý? Každý katolík musí být přece veselý a plný radosti.“ A o dva týdny později ji ještě napsal: „Ubozí a nešťastní ti, kteří nemají víru. Žít bez víry, bez dědicství, které je třeba bránit, aniž bychom v ustavičném boji hájili pravdu, to není život, ale živoření.“

Koncem června r. 1925 blahoslavený Frassati začal pocíťovat únavu, nechuť k jídlu a silné bolesti hlavy. Je pravděpodobné, že se nakazil náhlou a smrtelnou obrnou při návštěvách v chatrčích chudiny. Tato nemoc ho v několika málo dnech přivedla do hrobu. Když si toho členové jeho rodiny povšimli, bylo už příliš pozdě. Lékařská věda byla tehdy ještě bezmocná. Don Formica z městské čtvrti Crocetta ho přiběhl vyzpovídat a udělit mu svátost nemocných.

Zpráva o smrti tohoto svatého mladého muže se objevila v turínském deníku La Stampa spolu s jeho fotografií. Byla to velmi smutná a dojemná zpráva pro chudé, kteří ho ctili a milovali, aniž znali jeho jméno. Stovky jich přišly na jeho pohřeb.

Mladý turínský vysokoškolák viděl a cítil ve všech svých skutcích Krista vtěleného v bližních. Hrdinský stupeň jeho ctnosti byl uznán po dlouhém a přísném šetření v r. 1987. K jeho blahořečení došlo 20. května 1990.

Jaroslav Němec
převzato z knížky *Noví vyznavači*

Niekomu sa azda bude zdať táto veta pekná, trochu poetická, ale malo pravdivá. Po prečítaní tejto skutočnej udalosti zaiste zmeníme úsudok.

Dvaja spolucestujúci vo vlaku sa rozprávajú: „Modliť sa a meditovať v dnešnej dobe, keď nám

ÚPRIJMNÁ MODLITBA PRERÁŽA NEBESIA

hrozia atómovými zbraňami, je hlúpost. Ako nám môže pomôcť Boh v tejto situácii?“

Mladý pán sa im zamiešal do rozhovoru: „Ja som mal tiež spočiatku takýto názor. Porozprávam vám však svoju príhodu.

Vybral som sa do Álp na túry. Bol som v mesetku Borgi a odtiaľ som vychádzal. Po určitom čase som si povedal, že prejdem do inej doliny. Domáci, u ktorých som bol ubytovaný, vedeli, že keď prejdem do inej doliny, už sa k nim nevrátim.

Môj horský sprievodca mi radil, aby sme šli priesmykom, lenže ja som chcel ísť po hrebeni okolo veľkej priepasti. Kráčali sme a ani neviem, ako sa to stalo. Zrazu som počul strašný výkrik. Sprievodca sa zrútil do priepasti, a keďže sme boli spojení lanom, strhol aj mňa.

Keď som sa prebral, videl som sprievodcovu rozbitú, zakrvavenú hlavu a vypúlené oči. Ako študent medicíny som videl veľa mŕtvol, ale táto mŕtvola bola oveľa strašnejšia, lebo mi ukazovala, čo sa stane so mnou.

Nad sebou som videl 80 metrov vysokú skalnú stenu, ktorá ma hrozivo obklopovala zo všetkých strán. Bol som ako v 80 metrov hlbokoj studni. Hore bol sneh, fujavica, ale dole bolo dosť príjemne. Začal som kričať, nadávať, búchal som hlavou o stenu, až som sa omráčil.

Po čase som sa prebral, pozrel som sa, čo mám v batohu. Nebolo toho veľa - potrava na týždeň. V sprievodcovom batohu som našiel ruženec a knižôčku. Knižôčka mala osúchané listy. Zaiste ju často používal. Keď som sa naňho pozeral, napadlo ma, ako mi pred pár hodinami povedal: „Modli sa tak, akoby tvoja práca už nemala nijaký význam a pracuj tak, akoby tvoja modlitba už nič nemohla dosiahnuť.“

Jedinou mojou útechou sa stal ruženec a knižôčka, z ktorej som sa naučil radostné, bolestné a slávnostné tajomstvá. Jediný zdroj útechy, ináč by som sa bol zbláznil. Nemodlil som sa, aby som sa vyslobodil. Bolo to nemožné. Modlil som sa za šťastnú hodinu smrti.

Musel som aj pracovať. To mi prikázal Boh, s ktorým som sa rozprával, a sprievodcová rada - pracuj, akoby nič nezáviselo od modlitby. Začal som sekať schody do skaly a postupne vystupovať. Situácia bola čoraz horšia, lebo mŕtvola sa začala

rozkladať a bol z nej strašný zápach. Chcel som sa dostať len trochu vyššie ku skalnému výbežku, kde bol slabý prievan.

V jedno ráno, keď som zjedol poslednú kôrku chleba, sadol som si na výbežok, pozrel som sa do knižky a rozprával som sa s Bohom. Potom som písal na prázdne listy modlitebnej knižky, čo sa nám stalo. Písal som aj svojmu dievčaťu, ktoré som mal rád. Ako som čítal svoje riadky, zadul zrazu silný vietor a všetky popísané listy mi vo víre odniesol hore. Ostal som s prázdnyim obalom. Zúfal som. Ostal mi len ruženec. Po nejakom čase, úplne vysilený, lahol som si na večný odpočinok.

Aké bolo moje prekvapenie, keď som sa o niekoľko dní prebral a zarezal som okolo seba ľudí.

Viete, ako som sa zachránil? Vietor, ktorý odniesol moje popísané stránky z knižôčky, zanesol jeden list pred kostol do neďalekého mestečka. Jedno dievčatko našlo papier a odnieslo ho pánu farárovi. Ten ihneď zorganizoval ľudí a išli ma hľadať. Dva dni trvala záchranná akcia.

Pozrite, mám vyše 20 rokov a všetky vlasy šedivé. Na také reči, že modlitba je na nič, že je to hlúposť, už nedám.

Bol to zázrak? Nič si nevymýšľam. Že som sa v tom kamennom kotli nezbláznil, že som mal dosť síl pracovať až do posledného dychu, bol zázrak. V modlitbe ma posilňoval Boh. To je môj príbeh.“

-ak-

podľa Don Bosco dnes

Výklad na „**Otče náš**“

Podle sv. Františka z Assisi

Nejsvětější OTČE NÁŠ: náš Stvořiteli, Vykupiteli, Utěšiteli a Spasiteli!

JENŽ JSI NA NEBESÍCH: v andělech a svatých, osvěcuješ je, aby poznali, že ty, Pane, jsi světlo; rozněcuješ je k milování, protože ty, Pane, jsi láska; přebýváš v nich a naplňuješ je štěstím, protože ty, Pane, jsi nejvyšší a věčné dobro, z něhož pochází všechno dobro a bez něhož není žádné dobro.

POSVĚT SE JMÉNO TVÉ: ať tě jasněji poznáváme, abychom mohli vidět šíři tvých dobrodiní, délku tvých příslibů, výšku tvé důstojnosti, hloubku tvých soudů.

PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ: abys v nás vládl svou milostí a přivedl nás do svého království, kde na tebe budeme patřit bez závoje, dokonale tě milovat, spojení s tebou ve štěstí a radovat se s tebou bez konce.

BUĎ VŮLE TVÁ JAKO V NEBI TAK I NA ZEMI: abychom tě milovali celým srdcem - když na tebe budeme stále myslet; celou duší - když po tobě budeme stále toužit; celou myslí - když k tobě budeme řídit všechny své úmysly a ve všem budeme hledat tvou čest; a celou svou silou - když dáme všechnu svou energii a schopnosti duše i těla do služby tvé lásce a nikam jinam; a abychom milovali svého bližního jako sami sebe - když strhneme všechny, jak jen jsme schopni, ke tvé lásce, a když se budeme radovat z dobra druhých jako z vlastního, budeme mít účast na jejich utrpení a neublížíme nikomu.

CHLĚB NÁŠ VEZDEJŠÍ: totiž svého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista, **DEJ NÁM DNES:** abychom si připomínali, uctívali a chápali lásku, kterou k nám choval, a všechno to, co pro nás mluvil, vykonal a vytrpěl.

A ODPUSŤ NÁM NAŠE VINY: pro své nevýslovné milosrdenství, pro nesmírné utrpení svého Syna a na přimluvu a pro zásluhy nejsvětější Panny Marie a všech tvých svatých.

JAKO I MY ODPOUŠTÍME NAŠIM VINÍKŮM: a protože nedokážeme odpustit úplně, nauč nás, Pane, odpouštět zcela, abychom pro tvou lásku dokázali opravdu milovat své nepřátele a zbožně se za ně modlit, abychom nikomu neodpláceli zlým za zlé a snažili se pro tebe pomáhat všem.

A NEUVEĎ NÁS V POKUŠENÍ: ani skryté, ani viditelné, ani náhlé, ani neustávající.

ALE ZBAV NÁS OD ZLÉHO: minulého, přítomného i budoucího. AMEN.

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému jako byla na počátku i nyní i na věky věků. Amen.

foto: archiv

Kněží ve vojenském mundúru

Naše rota PTP, složená většinou z katolických kněží, nezůstala dlouho v původním počtu. Občas některý náš spolubratr se najednou ztratil. Přijela si pro něho vojenská policie. Musel si sbalit své věci a už jsme ho nikdy neviděli. Byl odsouzen a putoval do vězení. Žili jsme v nejistotě. Nikdo nevěděl, kdy si pro něho přijdou. Přesto jsme nepropadli strachu a odvážili jsme se k tichému protestu, o kterém se veřejnost asi nikdy nedozvěděla.

Jeden náš kolega byl ze zdravotních důvodů osvobozen od těžké práce a dostal za úkol starat se o kancelář velitele roty a dělat topiče a uklízeče v kinosále. Jednou po večeři kolega jakožto sluha pro všechno, budeme mu říkat pucflek, nás svolal stranou a vyprávěl nám, co viděl v kině. Právě se promítal film 'Odhalená zrada'. Byl vyroben jako propagační hrubý útok na papeže Pia XII. a štválo se v něm zvláště proti řeholníkům. Byla tam scéna, jak jede ministerská delegace po dřevěném mostě. Pojednou se na něm objeví skupina františkánů, jak jdou za sebou, hlavy pokorně skloněné. Most byl provizorní, kolona jela pomalu. Najednou ti řeholníci strčili ruce pod kutny, objevily se kulometry a teroristi, převlečení za františkány, kosili palbou komunistickou vládní delegaci. Film měl ukázat, že sluhové Církve se neštítí žádného zločinu. Divák měl být infikován nenávisí ke katolické Církvi. To bylo v době, kdy kláštery byly již od roku 1950 zrušeny a obyvatelé internováni v koncentračních táborech. Státní propaganda musela udržovat plamen nenávisi, proto vyráběla štvavé filmy.

Onoho večera jsme se dohodli, že něco uděláme na protest, bude-li vydán rozkaz, že celá rota půjde do kina. Rychle jsme informovali všechny kněze a řekli jim, že signál k odchodu ze sálu dají kolegové, kteří budou sedět u dveří. Bylo to nutné, protože většina film neznala.

Nečekali jsme dlouho a už jsme večer pochodovali ve sněhu do budovy kina. Obsadili jsme několik řad židlí proti bočním dveřím.

Zhasla světla a film začal běžet. Když přišla scéna, kdy banditi, převlečení do hábitu františkánů, začali ze samopalů střílet do kolony aut s vládní delegací, kolegové u dveří vstali, otevřeli dveře a několik řad se v tichosti vyprázdnilo. Za námi se rozeřval velitelský hlas: „Zpátky, co si to dovolujete, no ne, to je provokace, to vám přijde draho!“ My jsme toho nebdali a tiše jsme za sebou zavřeli dveře kinosálu. Do vestibulu vrazil nějaký politický fanatik a začal nám vyhrožovat. A co my? My jsme všichni zachovali hrobové ticho. Skupinové mlčení působí zdrcujícím dojmem. Fanatik vyskočil hlasem i nohama, ale odpovíдалo mu jen ticho. Nakonec toho nechal a vrátil se do sálu.

Po skončení představení, jsme vyšli z budovy s ostatními a vraceli se do ubikací. Cestou jsme mnoho nemluvili. Věděli jsme, že pomsta bude tvrdá. Po celém městě se o tom mluvilo a sympatie civilů byly na naší straně.

Druhý den náš spolubratr, jinak sluha pro všechno neboli pucflek, vstával jako obvykle dřív než ostatní a spěchal do velitelské kanceláře. Vynesl popel, založil v kamnech na nový oheň, vytřel podlahu vlhkým hadrem a otevřel okno, aby se vyvětralo. Když se zaplnila kancelář poddůstojníky a velitel čekal, až sluha s umývadlem odejde, nastal okamžik, který všechno zachránil. Kolega šel rychle s umývadlem pod otevřené okno, aby sněhem vyčistil nádobu a přitom bedlivě naslouchal, co se v kanceláři říká. A vyslechl věci, že mu mráz přeběhl po zádech. Velitel promluvil asi takto: „Soudruzí, každé stádo má svého berana. Bylo zjištěno, že ti faráři byli smluveni a že někdo u dveří jim dal povstáním znamení, aby odešli ven. Teď dáte rozkaz k rannímu nástupu celé roty a já se zeptám, kdo seděl u dveří. Otázka bude zcela nevinná, ty, co seděli u dveří potrestáme pro výstrahu tvrdě a ostatní tomu taky neuniknou.“ Velitel praporu major K. zuřil hlavně proto, že civilové fandí farářům.

„Tak a teď si dáme každých cigaretku a jdeme na věc.“ Pohotový pucflek odhodil vycídně

umývadlo do sněhu a běžel varovat nejbližší kolegy. Než byl odpískán nástup, věděli to všichni.

Pucflek odnesl umývadlo do kanceláře, zavřel okno, přiložil do kamen a spěchal na nástup k rannímu rozkazu. Před útvar předstoupil velitel a spustil: „Soudruzi, včera jste provokativně opustili promítání filmu, neuposlechli jste rozkazu a čeká vás trest. Můžete se mu vyhnout, když označíte ty z vás, kteří to zřejmě zorganizovali a dali vám znamení, abyste odešli. Čekám, že mi povíte jejich jména.“ Přihlásil se náš mluvčí P. Dr. H. Řekl: „Soudruhu poručíku, v sále byla tma, jak můžeme vědět, kdo vstal první? Váš rozkaz jsme neporušili, protože bylo čteno, že se půjde do kina a nad vchodem do budovy svítí nápis Kino. My jsme v kině zůstali až do konce. Váš rozkaz nezněl, že máme jít na film, ale že máme jít do kina.“ Náš velitel tomu rozuměl

a nejraději by celou věc považoval za skončenou. Na velitelství praporu tomu rozuměli jinak. Hrozili mnoha tresty. Nakonec byla sestavena delegace, požádala o slyšení u majora K. a byla přijata. Celá věc skončila dobře. Zarazili nám vycházky a opuštětky a bylo to. Před svým svědomím i před veřejností jsme obstáli čestně.

I v této napohled všední události je vidět Boží vedení. Pucflek jako topič v kinosále první uviděl film, hanobící církev. Měl čas k tomu, aby všechny připravil na gesto protestu. Křesťanská askese nás učí mlčet a počínat si prozíravě. Mlčky jsme setrvali do konce filmu. Otevřené okno umožnilo vyslechnout nebezpečí a včas varovat. Když si nyní po 45 letech na to vzpomenu, cítím jasně, jak nás ruka Páně vedla a chránila i ve vojenském táboře.

Jaroslav Olšava

Zapomenutá kaplička a zničené kříže

V překrásném údolí Maria Talhov, v obci Melč, pod osadou Filipovice, stojí kaplička s obrazem Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Na cedulce je napsáno: „Místo, kde stojí kaplička je velmi staré, asi tak, jak tyto dvě lípy. Byla postavena na poděkování Panně Marii za uzdravení dítěte.“

Tak asi 200 let je zde toto místo, zasvěcené Matce Boží, až v roce 1926 bylo však obnoveno v nynější podobě.

Proto „Nenič mě“, říká kaplička, „a vypros si také uzdravení.“

Kaplička zničená není. Ale tři kříže, které stávaly v její blízkosti, ano. Dva vyvrácené, prostřední uřatý leží na zemi a ten jako by říkal: „Človče, proč

jsi mi to učinil? Ukazoval jsem ti směr tvé cesty, abys nebloudil, ale šťastně došel k cíli pozemské cesty života.“

Tady se každý zastavil, osvěžil pramenitou vodou a pokračoval dál za svou prací. Kolik zde lidí prošlo za ta staletí, chodec cestou lesem, věřící z Filipovic do Radkova na bohoslužby a někdy vezli na voze i své drahé zesnulé, to ví jen ta kaplička a ty dvě staré lípy.

Kříž je památkou největší lásky, která kdy hořela, je oltářem obětí, je středem světa a lidstva. Ano, bude-li člověk odstraňovat kříže, symboly božské lásky, pocitů, a již tomu tak v dnešní době je, na vlastní kůži jiné kříže, ale ty nevedou ke spáse, ale jen k lidské bezradnosti, zoufalství a někdy i ke smrti.

Kaplička i kříže byly postaveny z vděčnosti a nebylo by dobře naprosto na to zapomenout. Proto jsme se rozhodli ve farním společenství v Mělči, kříž - symbol znamení naší víry a naděje - opět postavit v tomto chrámě Boží přírody. Slavnost svěcení křížů, spojená se mší svatou, proběhla v září r. 1996.

Přijď i Ty, bratře a sestro do naší malé pohraniční obce vyjádřit tak svou víru v ukřižovaného Krista a upřímnou lásku k Jeho Matce.

duchovní správce P. Josef Kaszper

Na cestě za Pánem

*„Dál svítí dál,
sláva Tvá září celou
zemí,
plá, plápolá v srdcích
dnes i nám.*

*Proud, spásy
proud smývá hřích, dává odpuštění.
Kéž Bože náš slovo Tvé proniká.“*

Stále mi zní v uších refrén hymny prvního Františkánského setkání mládeže (1. FSM) na Cvilině. Ta radostná atmosféra, strhující písně, neobyčejná setkání, chvíle ztišení, touha následovat našeho Pána ve stopách sv. Františka z Assisi... Jak to vlastně všechno začalo?

Daleko odtud - v Polsku, kde se na mariánském poutním místě Kalwaria Paczawska, nedaleko města Przemyśl, schází každoročně na přelomu července a srpna okolo 2 000 mladých lidí na setkání se sv. Františkem a sv. Klárou. Již třikrát se zúčastnila tohoto setkání i skupina naší mládeže pod vedením otce Kryštofa Skibińskiego - polského minority, působícího v naší republice. Snad ta úžasná radostnost, která tolik charakterizuje lidi následující sv. Františka nutí k myšlenkám: Proč by takové setkání nemohlo proběhnout i u nás? A tak otec Kryštof začíná shánět lidi ochotné pomoci, dobré nápady, hosty, potřebný materiál, rozděluje úkoly, vymýšlí, zařizuje, jezdí, nakupuje...

K poutnímu kostelu Nanebevzetí Panny Marie na Cvilině vede dlouhá řada

Schody na Cvilině

schodů zarostlých trávou. Možná si někdo z kluků či holek, směřujících v sobotu 28. 6. za parného odpoledne vzhůru po těchto schodech, povzdechl. Mohli sedět ve stínu, popíjet chlazenou limonádu a číst knížku nebo si užívat prázdnin na koupališti. Přesto došli až sem, na tyto schody. Kam je asi zavedou? Co je čeká? Bude to ztracený čas? Budou stále stejní, když ve středu budou sestupovat ze schodů směrem k nádraží, nebo se v nich něco změní? Hodně otázek se honilo v hlavách účastníků, organizátorů i otce Kryštofa. Možná byla na počátku i malá tréma. Ale Pán vše vzal do svých rukou.

První mši svatou - zahájení FSM - celebrol provinciál minoritského řádu o. Stanislav Gryń. S radostí hleděl na stovku mladých lidí, kteří sem přijeli setkat se s Pánem. Večer mohl každý z nich otevřít své srdce a naslouchat Božímu hlasu při adoraci.

Neděle - den určený k oslavě Boha - začala ranními chvílemi. Mši svatou sloužil otec Kryštof (ke cti svatého Petra a Pavla) a po ní zaznělo svědecktví bratra Romualda - kapucína. Ten měl také odpoledne přednášku na téma „Boží láska“. O svědecktích, přednáškách (další

Br. Romuald a br. Petr

dny přednášel ještě otec Lukáš OFMCap. a sestra Mlada), kázáních (kázal o. biskup Lobkowicz, o. Augustin OFMCap. a o. Dominik OFM), problémech i radostech našeho života se diskutovalo ve skupinách pod vedením Milosrdných sester III. řádu sv. Františka. Po obědě chvíle volna, pak přednáška, skupin-

ky, nešpory, svědectví a večer koncert skupiny Učedníci.

Tento program byl podobný i další dny. V pondělí jsme slavili mši svatou až odpoledne - celebrovat přijel biskup Ostravsko-opavské diecéze Mons. František Lobkowicz. On se také ve svém svědectví podělil s námi o svou cestu za Pánem i se svým vztahem ke sv. Františkovi. Otec biskup musel po svědectví odjet za dalšími povinnostmi. To už jsme se modlili

nešpory. Velké povzbuzení pro naši víru zaznělo také v mariánském pásmu skupiny J.T. (Jerišské trouby). Večer mohl každý odevzdat Pánu Ježíši své hříchy, chyby a nedokonalosti při pobožnosti smíření. Ukončení dne bylo ve znamení předávání Kristova pokoje. Málodko asi někdy před tím prožil takový nával srdečnosti a opravdové touhy odpustit a předat Kristův pokoj svým bližním.

V úterý kromě obvyklých bodů jsme měli příležitost být se svatou Klárou ve chvíli jejího zasvěcení Bohu. To

Br. Jacek a br. Dominik z Fioretti

soumrakem se kostel rozezvučel tóny písní skupiny Fioretti. Fioretti (kvítky) přijeli z Krakova a jsou to vlastně minoritští semináristé. Někteří znají tuto sku-

pinu z kazet či jejich koncertů v Polsku. Pro všechny však byla svěží hudba i hluboké texty opravdovým zážitkem. Den jsme uzavřeli adorací, kterou Fioretti doprovodili zpěvy z Taizé.

Středa - to už byl opravdový konec. Nebo začátek? Vstávat ani balit se nikomu nechtělo. Po mši svaté jsme dostali novokněžské požehnání hlavního celebranta o. Dominika. Pak už zbývalo jen loučení a cesta domů. V mnohých však dozrálo přesvědčení, že se za rok

Nadevším bdí pozorné oko organizátorů...

při divadelním představení Petra Klimeše - herce opavského divadla v roli Františka a Renaty Hoffmanové v roli Kláry.

Ke svému i našemu překvapení byl o další svědectví požádán sám šéf akce - otec Kryštof. Se

opět na chvíli zastaví pod schody prorostlými trávou a položí si několik otázek. Potom už budou plni radosti spěchat nahoru, kde je bude očekávat chlad poutního kostela s obrazem Sedmibolestné Panny Marie, neviditelné ruce organizátorů, kteří se ze všech sil snažili zajistit co nejlepší podmínky, hosté svědčící o své cestě za Pánem a veliké srdce otce Kryštofa.

O. Kryštof

Divadlo o sv. Františkovi a sv. Kláře

Aby v nás lidech vděčnost byla

Naše redakce se vypravila do Šternberka, aby požádala o rozhovor ctihodné sestry kapucínky. V hovorně nového kláštera jsme se setkali se sestrou Anežkou - místní představenou a sestrou Consolatou. Položili jsme jim několik následujících otázek.

Řeholní život má různé podoby. Co byste chtěly říct o svém způsobu života, který je tak trochu specifický?

Náš způsob života je zachovávat svatě Evangelium našeho Pána, Ježíše Krista, životem v poslušnosti, chudobě, čistotě a v klauzuře, jak to určuje naše řehole. Všechno kvůli království Božímu a v podstatě ten život je velmi jednoduchý.

Proč si myslíte, že ten život je jednoduchý?

Že se ničím zvláštním navenek nevyjímá. Není ničím navenek přitažlivý, ani nedělá žádné zázraky. Nedělá nic mimořádného, je obyčejný jako domácí práce, třeba šití nebo vyšívání.

O řeholním životě lidé mají většinou představu, že je to něco tajemného, nepochopitelného, sám sebezápor a žádná radost a když se řekne život v klauzuře, mívají zhruba představu něčeho na způsob vězení a to mnohdy velmi přísného. Vysvětlíte prosím, co to znamená ta „jednoduchost“?

Ta jednoduchost je právě dána naším řádem. Každý den vypadá stejně, ať jsou svátky nebo pátky, i když řád samotný určitě přísný je. Františkánský duch je už takový. Františkův život byl také prostým životem. Například modlitba, je prožívána jinak u nás a jinak např. v benediktinském nebo dominikánském řádu. Snažíme se aby to byla oslava Boha, ale není kladen takový důraz na vnější vznešenost. Spíše v prostotě, chudobě a jednoduchosti. Náš způsob života má být inspirován příkladem sv. Františka a sv. Kláry, čímž se odlišuje od jiných řádů. U nás je kladen důraz na život modlitby v klauzuře, ve skrytosti... To je taková ta komůrka, o které mluvil Pan Ježíš...

Každá sestra má svoji celu, kde kromě společných modliteb, které jsou v chóru, má možnost

prožívat spojení s Pánem v osobní modlitbě, v samotě vlastní cely.

Jaké jsou nejčastější důvody pro volbu takového způsobu života mezi děvčaty, která tady k vám přicházejí?

Je to velmi individuální. Přicházejí kandidátky z věřících rodin i konvertitky. Velmi záleží na prostředí a způsobu života jakým žily dříve. Každá kandidátka si je vždy vědoma toho, že se odevzdává Pánu zcela, právě díky klauzuře a že chce patřit úplně Bohu, to znamená, že se zřiká také toho vnějšího kontaktu se světem. Takže hlavním důvodem je nerozdělená láska ke Kristu, protože jinak by to ani nemělo smysl a taková sestra by tady ani nebyla šťastná ani naplněna. Náš způsob života je také smírný, to znamená, že sestry zde přicházejí také jistým způsobem obětovat se pro Boží království, a tímto způsobem pro něj pracovat a svou modlitbou podporovat všechny ostatní. Je to jeden z dalších důvodů rozhodování se pro tento život. Ale hlavním důvodem musí být to, že kandidátka chce patřit Kristu celá, bez jakýchkoliv vnějších kulís.

Tuto motivaci vstupu do kláštera může mít mnoho dívek - chci patřit Kristu, chci se Mu zcela odevzdat a obětovat se, ale proč vybírají právě vaši komunitu?

Je to Boží tajemství, člověk to vlastně mnohdy nedokáže přesně říct, proč je přitahován zrovna k takovému způsobu života, k té nebo jiné konkrétní komunitě. Na jednu stranu je přitahován, člověk to cítí, na druhou straně je třeba zhodnotit, jestli je to realita nebo snad útek od reality. Je také zapotřebí zvážit zda má přirozené schopnosti žít takovým způsobem života. Mnohdy dochází k potížím, protože k tomuto způsobu života jsou přitahovány mnohé ženy nebo dívky, ale málo kdo má opravdu to Boží povolání. Přichází jich hodně, kdo si myslí, že to povolání má, ale někdy je to právě ten útek, řečeno jednoduše, a to nevyjímáme i zájemkyně z cinných řádů.

Určitě by naše čtenáře zajímalo, kdo je vašim zakladatelem a jak se vyvíjely dějiny vašeho řádu?

Pro kapucínské reformě přišli kapucíni do Neapole, kde se jich ujala šlechtična Laurencie

Longo. Když sledovala jejich život, rozhodla se, že by chtěla žít podobným životem. Vytvořila spolu s jinými ženami společenství terciářek, ale chtěly více žít podle řehole sv. Kláry a proto přijaly tento způsob života. V roce 1535 byly schváleny papežem a uznány jako klášter nejpřísnější kázně sv. Kláry.

Mohly byste nám také něco říct z historie vaší soudobé komunity? Jak to tady ve Šternberku vlastně všechno začalo a jak váš život vypadal v době totality?

K nám, do naší země, klarisky-kapucínky přišly v roce 1914 z Holandska. Začaly bydlet v nějakém domku v Litoměřicích a po první světové válce začaly stavět klášter, který fungoval do r. 1950. Potom byly sestry vyvezené. Přesněji řečeno, německé sestry musely opustit naši vlast, protože klášter byl založen z Holandska a mnoho sester mělo německou národnost. České sestry pak byly odvezeny do

vedení nebylo možné, byly totiž pod přísným dohledem státní správy, snažily jsme se vždy někde „ulovit nějakého kapucína“. K sestrami jsme mohly přijet tak nanejvýš několikrát do roka. Ale přesto všechno skládaly jsme sliby. A po roce 1989, po revoluci, jsme už měly možnost přijít tady do Šternberka, kde byl jeden z kapucínů, který nám poskytl možnost bydlet tady v podnájmu na faře. Pak se všechno opravovalo, ale bylo to jen provizorní řešení, neboť nám brzy bylo jasné, že tam nebudeme moci být trvale. Nebylo tam možno zřídit klauzuru, jak má být, vytvořit vhodné podmínky pro další rozvoj a také tam bylo málo prostoru. Takže se brzy začalo uvažovat o stavbě nového kláštera. Protože do litoměřického kláštera jsme se vrátit nemohly, neboť tam byl internát a byly i další důvody, začaly jsme hledat místo pro nový klášter. Se stavbou kláštera to také nebylo jednoduché, existovaly různé překážky včetně dvouletého čekání na stavební povolení.

Jakými prostředky jste dokázaly postavit takovou krásnou stavbu a komu vděčíte za podporu?

Milosrdenství. Podpořila nás spousta dobrých lidí, především z Prahy. Dále to byly dary od bratrů kapucínů, také ze zahraničí od našich sester a i jiných dárců. Byly to velké i malé částky. Od státu nebo od města jsme nedostaly nic.

Dovolil bych si jednu osobní otázku. Co Vás, sestro představená, přivedlo k tomu, abyste vstoupila do právě této komunity? Můžete nám také prozradit jak

probíhalo Vaše rozhodování?

Já jsem se začala rozhodovat asi v 19 letech, i když už předtím jsem žila určitým hlubším duchovním životem. Život s Pánem mě přitahoval, ale uvažovala jsem o manželství, chtěla jsem se vdávat. Avšak Pán mě tak přitahoval, že jsem se začala rozhodovat pro Něho. Byl to takový rok rozhodování, kdy jsem se za to velice modlila, aby mi Pán dal poznat svou vůli, jakou životní cestou mám jít.

Čím Vás přitahoval?

Svou láskou.

Turnova, kde byly soustředěny s dalšími sestrami. Bylo jich tam dohromady asi 300. Pracovaly v továrně a později také v domovech důchodců, a to v relativně těžkých podmínkách. Posledních 13 let, do r. 1989, jako důchodkyně, bydlely v Oseku spolu s dalšími třemi kongregacemi.

Od r. 1982, díky bratřím kapucínům, začalo vznikat mladé společenství. Dřívější snahy se nepodařilo úplně uskutečnit. Sjížděly jsme se jednou v Čechách, jednou na Moravě - tam kde byli kapucíni. Takovou jsme měli formaci. Protože jezdit ke svým starým sestram do Oseka k vůli duchovnímu

Jak jste na to přišla?

Skrze duchovní četbu a především při mši svaté, kde mě oslovovalo slovo Boží a v průběhu celého mého roku rozhodování, jako by bylo vždycky určeno pro mě. Také jsem chodila do společenství ke kapucínům v Praze na nám. Republiky, kde byla příležitost zaslechnout to Boží volání. Když jsem se rozhodla pro Pána, přišla otázka do jakého řádu? Do činného řádu nebo do kontemplativního? Měla jsem biřmovací kmotru, která byla u Sester apoštolátu sv. Františka a skrze ni mě velmi oslovil život sv. Františka, ale také jsem měla velice ráda sv. Terezičku. Hodně jsem uvažovala o Karmelu. Už vlastně od 11 let jsem ji měla velice ráda. A znala jsem ještě také jiné činné řády, ale hledala jsem dál. Viděla jsem, že je spousta činností, které je třeba pro Církev a pro lidi konat, např. starat se o staré lidi, o rodiny, zapojovat se ve farnosti atd. a tak jsem si říkala, že je zde tolik činností, až člověk neví, o co se starat dřív. Z toho mi tak nějak vysvítalo, že vlastně život modlitby a obětí zaujímá zvláštní místo a obsahuje všechno. Pán si s tím vším (modlitbou a obětmi) už může nakládat, jak chce, a roz-

foto: -jg-

dělovat kam, toho bude nejméně potřeba. Takže jsem stále více poznávala, že když se mu dám tímto způsobem úplně, i když to bude těžší způsob života, ponechám Mu volnou iniciativu. Tak jsem se rozhodla pro kontemplativní způsob života, pro klauzuru a úplné odevzdání se Pánu a věřím, že On se sám bude starat o všechny záležitosti, ke kterým jsem byla přitahována a které jsem chtěla řešit.

Jak jste získávala první kontakty v době totality?

Bylo to obtížné, protože mnozí kněží měli ještě čerstvě v paměti vězení, měli různé problémy spojené s dohledem státu nad církvemi a také měli strach, proto se o řádech a řeholním životě mluvilo dost málo. Přece ale jsem měla to štěstí, že jsem poznala otce Jana Evangelistu Víchu a ten mě velice hluboce oslovil svým náhledem na povolání, na duchovní a řeholní život. Pak už vlastně jsem se setkávala

s dalšími děvčaty a pomalu začínala naše formace a postupně začleňování do řádu - noviciát, obláčka, sliby. Sjížděly jsme se tak tři nebo čtyři, jednou nás bylo i sedm, ale některá děvčata také odcházela, a to proto, že předtím neměla možnost dobře poznat své povolání. Jinak jsme jezdily na dovolenou do Polska, právě do kláštera, vždycky na týden nebo na čtrnáct dní a potom poslední roky i na měsíc, což bylo moc dobré. Sestry nás vždycky pěkně přijaly, půjčily nám hábity a byly jsme normálně zapojeny do jejich způsobu života, takže jsme mohly lépe poznávat tento život, pro který jsme se rozhodly a který jsme vlastně vůbec neznaly, ale díky těmto návštěvám jsme ho mohly vidět a zakoušet.

Takže svůj řeholní život jste žily převážně teoreticky a v touze?

Snažily jsme se tento život žít podle možností co nejlépe, samozřejmě žily jsme normálně ve světě. Chodily jsme sice do zaměstnání na osm a půl hodiny, ale pak jsme se co nejvíce věnovaly modlitbě, nechodily jsme na návštěvy, často ani k příbuzným. Žily jsme už více pro Pána. Už se dalo cvičit v chudobě, prosily jsme o dovolení koupit si různé věci apod. Snažily jsme se, abychom každý rok měly exercicie.

Ze života sv. Františka a sv. Kláry víme, že František chtěl jít do ústraní a žít s Pánem a Klára zase jít mezi lidi a hlásat všem radostnou zvěst. Ale nakonec to dopadlo naopak. František šel mezi lidi a Klára zůstala v ústraní. Jak tohle prožíváte Vy? Jak se to pojí s novou evangelizací?

Bůh se dotýká duše člověka. Modlitbou může me prosit Pána, aby ty, kteří jsou povoláni k apoštolátu, k nové evangelizaci, vedl svým Svatým

Duchem a lidská srdce uschoptil k tomu, aby se nechala dotknout Boží láskou.

Vybraly jste si cestu evangelijní Marie, ... ano?

... ale zároveň i Mojžíše na hoře, který se modlil, když lid bojoval. Mojžíš musel mít ruce zvednuté, aby Boží lid mohl vítězit. Určitě máme taky tu touhu, aby všichni lidé poznali Pána, taky nám jde o to hlásat evangelium, aby lidé poznali Kristovu lásku a uvěřili v Něho, a to uskutečňujeme prostředky, ke kterým nás Pán povolal. Právě modlitbou a obětí. Také k nám přichází mnoho lidí prosit o modlitbu, a těmto lidem my můžeme být svědky Ježíše Krista. Ale to hlavní je modlitba ve skrytosti a oběť. Právě tou modlitbou můžeme obsáhnout daleko víc lidí.

Takže Váš řeholní život není nějakou soukromou záležitostí, ale dalo by se říci, že žijete s lidmi a pro ně, jenže jiným způsobem?

To patří k chudobě, že si nežijeme pro sebe, ale skutečně bereme starosti tohoto světa do svých srdcí, abychom je mohly odevzdat Pánu. To už svatá Matka Klára k tomu vybízela, a my se tomu učíme.

Každý člověk má různé touhy. Kdybychom se na to zeptali různých lidí, dostali bychom různé odpovědi, např. někdo by třeba řekl, že jeho touhou je najít si životního partnera a vdát se, někdo

by chtěl postavit dům, někdo by chtěl něco velkého dokázat, být osobností v politice nebo mít mnoho peněz... Jaké jsou Vaše touhy?

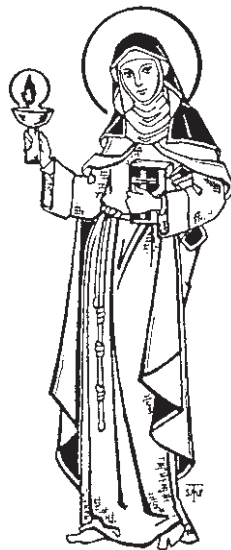
Abych dokázala patřit jen Pánu každý den, v každém okamžiku a vytrvat v dobrém až do konce.

A Vy jakou máte touhu?

Jedna věc, po které toužím a o kterou mi jde, je to, aby co nejvíce lidí poznalo Pána a odpovědělo na Jeho lásku láskou. Aby byl opravdu milován a aby v nás lidech vděčnost byla. A ještě jednu touhu mám, aby naše komunita to povolání, kterým nás Pán obdaroval, dobře žila a realizovala.

Děkujeme za rozhovor a prosíme, abyste přijaly do svého srdce i nás a odevzdávaly Pánu a Neposkvrněné.

redakce

Milé děti,

Rafael si nejraději hraje na válku. Rád se dívá na válečné filmy a potom se svými kamarády napodobují to, co viděli v televizi. Chlapci mají různé zbraně, někteří pušky z klacků, jiní velmi drahé napodobeniny samopalů. Rafael má pušku z umělé hmoty, ale závidí Řehořovi, protože ten má krásný samopal - hračku, přivezený ze západu.

Rafael už delší čas žádá svého otce o podobný samopal. Maminka s tím však spokojená není. Nelíbí se jí ty hloupé hry na zabíjení. Přesto Rafael dosáhl svého cíle. Svými prosbami a sliby, že bude poslušnější si vynutil na otci, aby mu k narozeninám koupil vysněnou hračku, ještě lepší, než má Řehoř. Nyní Rafael

chodí s nosem nahoru a kluci o něm říkají, že má bradu vyš než nos.

Jednou se celá Rafaelova rodina: máma, táta a starší sestra Maruška, vydala navštívit svého dědečka. Rafael si samozřejmě nezapomněl vzít sebou svůj samopal, aby se před dědečkem pochlubil. Dědeček si prohlídl předmět hrdosti svého vnuka a potom řekl:

- A víš, že já mám také samopal?

Rafael celý zazářil.

- Dědečku, nikdy jsi nic neřikal. Ukaž mi ho rychle!

- Dobře, ale musíš trochu počkat, protože nejprve si musím promluvit s rodiči.

Chlapec seděl jako na jehlách. Nemohl se dočkat té chvíle, až mu dědeček ukáže svoji zbraň. Konečně nastala ta chvíle. Dědeček

Nejsilnější zbraň

vzal vnuka do vedlejšího pokoje a vytáhl... růženec.

- To je můj samopal.

- Nic nechápu - řekl chlapec a koulel očima.

- Vidíš tyto zrníčka? Když na nich odříkávám Zdrávas Maria, vylétávají neviditelné koule jedna za druhou. Strefují se přesně do nepřátele Boha, Církve, do zlých lidí, hříšníků a oni padají na kolena, litují svých hříchů a mění svůj život. Moje zbraň je lepší, protože nezabíjí, ale oživuje. Mrtvé duše znovu začínají žít v milosti, v lásce a dobrotě. A teď, jestli chceš - řekl po chvíli mlčení dědeček - řeknu ti, jak velké vítězství bylo dosaženo touto zbraní.

- To je zajímavé, jakým způsobem je možné vyhrát bitvu bojující růžencem? - vrtalo Rafaelovi v hlavě - Možná, že Maruška by to také chtěla slyšet? Zavolám ji...

Maruška přiběhla z vedlejšího pokoje. Po chvíli se děti posadily a vyprávění začalo:

- Bylo to v roce 1571. Obrovská turecká flotila se vydala na dobovačnou cestu do Evropy. Žádná křesťanská země neměla tolik námořnictva, aby se dokázala nepřítelům postavit. Turecké síly byly

tak veliké,

až se

zdálo,

jakoby

to neby-

ly lodě,

ale jako-

by poblíž

Lepanto

v Korintském zálivu na otevře-

né moře vyplula celá města. Sultán si byl jistý svým vítězstvím. Říkal, že z baziliky sv. Petra si udělá stáj pro své koně.

Co se dalo dělat při tak velkém nebezpečí, které hrozilo celé křesťanské Evropě? Papež Pius V. rozhodl, aby se konala velká růžencová prosebná modlitba. Vojáci přistupovali ke svátostem a připravovali se na bitvu prostřednictvím třídního půstu a modlitby růžence. Heslem do války byla slova: „Královna Svatého růžence“. Na vlajku zavěsili obrovský růženec. V celé Evropě byly organizovány růžencové pobožnosti. Zvláště slavnostně se konala v Římě,

kde se procházelo městem, zpíval se růženec a byl nesen obraz Panny Marie Sněžné. Tehdy, 7. října, navzdory všem vojenským prognózám, nevelká španělská a benátská flotila slavně zvíťazila nad tureckými nepřáteli. Pro všechny bylo zřejmé, že to byl zásah Královny nebe. Papež Pius V. tehdy rozhodl, že tato událost nesmí být zapomenuta a proto ustanovil den 7. října za svátek Matky Boží Vítězné, který později byl nazván svátkem Matky Boží Růžencové. Od této doby je měsíc říjen měsícem růžence.

Samozřejmě, že dobrý vůdce dokáže i s menší armádou porazit silnějšího nepřítele. Maria, Královna světa, chce také dnes vítězit a vybírá si za své rytíře především děti, lidi skromné, nenápadné, nemocné... Pamatujete si, jak děti z Fatimy svými modlitbami a oběťmi vyprosily konec I. svět. války a jak v průběhu II. světové války byl vyprošen mír pro Portugalsko?

- Ano, pamatujeme si - ozvala se Maruška. - Připomínám si, že Matka Boží ve Fatimě řekla,

že neexistuje taková

osobní ani mezinárodní

záležitost, kterou by se ne-

dalo vyřešit pomocí růžence.

- Rafaeli - zeptal se dědeček -

myslíš si, že není lepší vyměnit

hru na válku za opravdový

boj o Boží království

pod zástavou Matky

Boží Vítězné?

- Asi ano...,

ale jak

o tom pře-

svědčím

své ka-

mará-

dy?

- Přij-

ďte ke mně

a povyprávím vám

ještě o jiných růžencových vítězstvích.

- Díky, dědečku, určitě přijdeme.

Poděkování

S vděčností děkuji Panně Marii za vyprošení daru víry pro snachu. Díky, naše Nebeská Maminko, za tuto milost. I nadále se chci modlit a přinášet oběti na Tvoje úmysly a ty se postarej o moje. Doved' nás všechny, zvláště celou rodinu k svému Synu Ježíši.

Antonie

Chtěla bych poděkovat za všechny od Boha obdržené milosti skrze Neposkvrněnou. Velmi často jsem prosila Pannu Marii o pomoc a Ona mě nikdy nezklamala. Vždycky v těžkých chvílích jsem cítila Její přítomnost a jakoby mi říkala: „Nevzdávej se, modli se a Bůh tě vyslyší.“ A tak jsem se modlila, když jsem dělala maturitu, když moje manželství prodělávalo krizi, když jsem rodila dítě a v mnoha jiných těžkých chvílích.

Děkuji Ti Matko, že jsi se mnou, dodávej mi sílu.

Violeta

Dobrý Bože a naše Maminko Panno Maria, chceme Vám poděkovat za všechny milosti, kterými nás stále zahrnujete. Je jich tolik, že je těžké vybrat ty, za které chceme děkovat veřejně.

Letos to bude 6 let od té doby, co jsme si udělili svátost manželství. Po celou tuto dobu cítíme Vaši ochranu a chceme poděkovat za milost šťastného manželství, že nás chráníte od nesvornosti a neúcty a uchránili jste nás i jediné hádky - tohoto daru si zvláště vážíme. Děkujeme za naše tři děti, které jsou překrásným darem. Děkujeme, že i když někdy silně cítíme svoje slabosti, nedáváš nám zmalomyšlnět.

Také chceme poděkovat za ochranu v nedávno prodělané nemoci. Vám se odevzdáváme a za vše děkujeme.

Rodina ze Znojemska

Chci poděkovat Panně Marii za uzdravení mé švagrové. V listopadu r. 1996 se dostala do nemocnice se zánětem oka. Protože měla

stále zvýšenou teplotu, chodila po různých vyšetřeních. Na Krista Krále, při vizitě, jí řekl primář: „Víte, že máte Havlovu nemoc?“ Tato zpráva nás vyděsila. Švagrovou přeložili na plicní oddělení. Rentgen i biopsie tuto diagnózu potvrdily. My jsme se, celá rodina, intenzívně modlili. Na 1. sobotu v prosinci jsme v Hlubokých Mašůvkách dali prosbu. Ještě do Vánoc měla být operace provedena. Matičko, díky! Tak zvaný „tunel“ potvrdil, že je úplně zdravá a ihned (15.12) byla propuštěna.

Když se díváme na náš uplynulý život, zjišťujeme v jakých zázracích žijeme a nestačíme být Bohu a Jeho Rodičce dost vděční.

Zita

Svatá Panno Maria, děkuji Ti za všechny milosti, které jsi mně vyprosila u svého Syna, po dobu mé operace a prosím o stálou pomoc, pro sebe, svoji rodinu a všechny nemocné i zdravé lidi v celém světě.

Tvoje vděčná přítelka Apolonie

Naše dcera se narodila se srdeční vadou. V 7 letech měla operaci, rychle se po ní zotavila a nyní má srdíčko v pořádku. Víím, že se to stalo díky Matce Boží. Děkuji také, že za osm let se nám narodila druhá dcerka a že nezdědila srdeční vadu i když k tomu byla velká pravděpodobnost.

Neposkvrněná Matko, vroucně Ti děkuji a prosím o další ochranu našich dětí a celé rodiny.

J.K.

Toužím srdečně poděkovat Pánu Bohu a Matce Boží za zázračné zachránění mé nejmladší dcerušky. Ve věku 38 let se ve mně projevil silný mateřský instinkt a moc jsem si přála mít ještě jedno dítě. Když jsem byla v 19. týdnu těhotenství odešla mi část plodové vody, a já, neuvědomujíc si, že to může ohrozit život dítěte, jsem ještě dva týdny pracovala a dělala všechny domácí práce. Pak jsem se přihlásila u lékaře. V nemocnici mi řekli, že z pohledu medicíny nemám téměř žádnou šanci na narození dítěte, neboť v každé chvíli hrozí otrava krve. V následujících několika dnech mě lékaři přemlouvali

k potratu. Já jsem však důvěřovala Bohu a stále jsem měla naději, že to bude šťastný porod. V nemocnici jsem ležela přes tři měsíce a navzdory těžkostem jsem konečně porodila dítě. Po porodu lékař určil diagnózu dítěte: „Dítě největšího rizika, celkově nedovyvinuté, rozštěpení měkkého patra.“ Dneska je dcera velmi dobře rozvinutá fyzicky i duševně, a za to všechno děkuji Bohu.

Tereza

Ležela jsem již třetí týden po těžší operaci v jedné brněnské nemocnici. Doma manžel a čtyři děti, z nich nejmladší tříměsíční...

Zdalo se, že můj pobyt v nemocnici se chýlí ke konci. Jednoho rána však nastaly zdravotní komplikace. Nedokázala jsem zadržet slzy. Náhle mi přišlo na mysl: „Bože, daruji Ti své slzy. Věřím, že je můžeš proměnit v radost a úsměv.“ Vzápětí jsem však v duchu zapochovala: „Jak by se to jen mohlo stát?“

Bůh ukázal svou moc. Zdravotní potíže nebyly tak vážné, jak se zpočátku zdálo, a po zásahu lékaře se můj zdravotní stav začal rychle zlepšovat. Ještě téhož dne odpoledne vystřídal mé slzy úsměv a zcela jiné slzy - tentokrát radosti a vděčnosti Bohu. Lékaři mi totiž sdělili, že za dva dny bych mohla být propuštěna domů, a to se také skutečně stalo.

Bože, odpusť nám naši malověrnost! Prosíme Tě, na přímluvu Neposkrvněné Panny Marie, posiluj naši víru!

M.Š.

V peněžence nosím obrázek Krista (Boží Milosrdenství) a „kreditní kartu“ křesťanů - obrázek Panny Marie z Medjugorie spolu se zázračnou medailkou. Loni před odjezdem na prázdniny jsem ztratila peněženku. Jen těžce jsem se smířila se ztrátou přes 1000 Kč, různých nutných průkazek, nového kupónu MHD, nové telef. karty apod. Po příjezdu jsem však na stolku našla lístek s výzvou, abych si peněženku vyzvedla v obchodě ETA spotřebičů. Dcera ji tam šla vyzvednout za mě. Asi jsem ji dala mimo kabelu, protože ji prodavačky našly pak během dne na odkládací desce a poslaly oznámení. Ze zákazníků si jí nikdo nevšiml.

Nové leknutí bylo, když plné ruce nákupu jsem cestou zjistila, že nemám kabelku. S hrůzou jsem utíkala i s tím nákupem zpátky do samoobsluhy a prosila sv. Antonína, aby se našla a Matičku Boží, aby pomohla. Tam, vedle nákupních košíků stála má kabelka, otevřená, peněženka nahoře! Pokladní byla zády ke košíkům a nemohla si všimnout, že tam zůstala. Povídám jí: „Měla jsem štěstí, že sem nikdo nepřišel nakupovat, že?“ Ale ona řekla: „Naopak, bylo tu do teďka plno lidí. Já vůbec nechápu, že tu kabelka takhle zůstala.“ Ale já chápala. Celou cestu jsem děkovala a šla dát obětní dárek znovu.

Třetí pomoci se mi dostalo letos z jara. Jela jsem do Strakonice na hrob. Když jsem byla v plné práci, přihnala se velká bouře a liják. Rychle jsem postavila kabelu pod strom a v tom dešti jsem, celá vyděšená z bouře, dokončila sázení. Promoklá na kůži jsem posbírala věci kolem a utíkala se ohřát do blízké restaurace „U Vachtů“. Teprve když jsem chtěla zaplatit, chyběla mezi všemi taškami ta hlavní - má kabelka. Servírka mě považovala za podvodnici, která ještě ke všemu nosí na krku křížek. Když jsem tvrdila, že taška zůstala na hřbitově, nevěřila: „Do teď byla bouře - aspoň nelžete. A jděte už! Co nám zbývá, než to za takové zaplatit!“ Utíkala jsem zpátky a prosila Matičku a sv. Antonína o pomoc. Doufala jsem, že tam snad nikdo za tu dobu nepřišel. Naopak. Kolem místa, kde kabelka dosud stála bylo u svých hrobů již několik lidí. Tě si všimli, až když jsem s úlevou vykřikla: „Bohu díky - je tady!“ Zatím v restauraci hosté se zájmem sledovali, zda jdu opravdu na hřbitov, zda vyjdu s kabelou a zda se vrátím zaplatit. Poté v restauraci nastala úleva a hromadné veselí, a tak jsem řekla, koho jsem cestou tuze prosila a jak kabelu nikdo nezpozoroval. Nesmáli se. Věřili a omlouvali se. Vždyť dnes se jim stane tak často, že host se buď vymlouvá nebo uteče a nezplatí. I přes tuto nemilou záležitost tam bylo příjemné posezení. Je to asi jediná restaurace, kde krom obrazu pana prezidenta visí také obraz Svatého otce.

Blanka Pilátová

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

• Využívání internetu se může stát notorickou závislostí stejně silnou jako hazard nebo alkoholismus - varuje na svých internetových stránkách American Psychological Association. Výzkum amerických psychologů ukazuje, že závislost na internetu může zničit rodinný život, způsobit ztrátu práce, přerušení studia, narušení mezilidských vztahů. Ze 496 zkoumaných osob až 369 bylo uznáno za notorické uživatele systému on-line. Většinu z nich představovaly ženy ve středním věku a také nezaměstnaní. Prvním projevem internetové závislosti může být trávení u počítače většího počtu hodin, než je to nutné. Notorický uživatel považuje Internet za útek od každodenní problémů a za nástroj ke zlepšení nálady. Aby si mohl sednout k počítači, vzdává se setkání s přáteli, zanedbává rodinu a práci. Jestliže mu něco nedovoluje zapnout počítač je neklidný a podrážděný. Těm, kteří na sobě zpozorovali podobné projevy, psychologové doporučují odstranit z domu počítač. Pro opravdové notoriky je to léčebný postup tak dramatický, jako u alkoholika rozloučení se se skleničkou.

RN

• Papež si s humorem vyslechl historku, kterou mu vyprávěl vatikánský velvyslanec Senegalu, Josef Amichyia, který, když 14. 10. 1978 viděl kardinála Wojtylu v bazilice sv. Petra, řekl své ženě: „Podívej se, to je člověk, který by byl vynikajícím papežem, bohužel nemá žádnou šanci.“ Když o dva dny později uslyšel jméno Wojtyly vybraného za papeže, velvyslanec Amichyia „šlele“ radostí do takové míry, že ti, kdo stáli kolem, se ptali, zda-li pak nový papež není náhodou černocho.

RN

• Ve svém poselství určeným pro fatimského biskupa Serafima de Sousa Ferreira de Silva u příležitosti 80. výročí fatimských zjevení Svatý otec vzpomněl slova, která byla řečena třem dětem a která se v současném světě stávají velmi aktuálními: připomínají stálou modlitbu, nutnost vnitřního obrácení, smír za hříchy vlastní a celého světa.

„Vůči problémům současnosti se utíkáme a obracíme s velkou důvěrou k Marii a prosíme Ji, aby byla s námi na naší cestě za Kristem,“ píše ve svém poselství Jan Pavel II.

RN

• „Papež nejlépe rozumí všem našim bolestem všedního dne,“ řekl 7.3. letošního roku na tiskové konferenci ve Varšavě bývalý generální sekretář sovětských komunistů Michail Gorbačov, který přiznal, že má vysoké mínění o Janu Pavlu II. Přiznal také, že díky jemu poznaly východní země, i on osobně, „celou utopii a náklady, které jsme nesli, když jsme realizovali komunistický model“.

Gość Niedzielny 12/1997

• Katolická Církev latinského obřadu má v evropské části Ruska už 91 farností, ve kterých pracuje 102 kněží a 121 řeholních sester ze 17 zemí.

RN

• Německý jezuita Lothar Groppe shromáždil děkovné dopisy římských Židů papeži Piu XII. Zjistil z těchto údajů následující: Na základě příkazu Pia XII. 155 klášterů v Římě ukryvalo během německé okupace v roce 1944 celkem 4447 Židů všech věkových kategorií, a to několik týdnů a měsíců. A nešlo pouze o římské Židy. V srpnu roku 1942 děkuje vrchní rabin Chorvatska dr. Miroslav Freiburger vrocími slovy Piu XII. za zákrok u chorvatské proněmecké vlády ve prospěch perzekvovaných Židů. V září r. 1943 zástupce Světového židovského kongresu v Londýně děkuje papeži prostřednictvím zástupce Sv. stolce v Londýně za zákroky Sv. stolce ve prospěch Židů v celé Evropě.

Řád 2/97

• „Překvapivě konsternována“ se cítila zednářská lóže „Grande Oriente d'Italie“, která se rozhodla udělit Sv. otci Janu Pavlu II. tzv. Cenu Galilea Galileiho, nejvyšší zednářské vyznamenání pro nezednáře. Papež to odmítl. Velmistř zmíněné lóže, Virgilio Gaito, projevil lítost nad tím hlavně prý proto, poněvadž toto vyznamenání přijal už Rabin, Arafat, Clinton a Dalajláma. Vikář Sv. otce pro římskou diecézi kardinál Ruini k tomu prohlásil, že katolická nauka je se zednářstvím absolutně neslučitelná, proto papež nemůže vyznamenání od lóže přijmout. Pro papeže je také nepřipustné, aby svou roli Kristova náměstka chápal dle zednářské představy jako kteroukoliv jinou roli politického nebo náboženského vůdce.

Tag des Herrn 2/1997

OBSAH

Mater Dolorosa	3
Kronika jednadvaceti dnů	4
Z myšlenek o Kolbeho	6
Petr našich dnů	7
Cestou evangelijních blahoslavenství	8
Bolestná Panna Maria	10
Neposkvrněná a Její medailka	12
Jadna mladá žena vypravuje	15
Adopce srdce	16
Pier Giorgio Frassati	17
Úprimná modlitba preráza nebesia	20
Výklad na Otče náš	21
Kněží ve vojenském mundúru	22
Zapomenutá kaplička a zničené kříže	23
Na cestě za Pánem	24
Aby v nás lidech vděčnost byla	26
Nejsilnější zbraň	29
Poděkování	31
Zprávy	33
Obsah	34

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/1997, ročník VI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.
Podávání novinových zásilek povoleno
Oblastní správou pošt v Brně č.j.:
P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minoritě
Nakladatelství: Konvent minoritů
v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Volksbank, Brno
číslo konta 4010030594/6800.

Bezhotovostní platby vždy opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 1997: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Voda

Voda je v první řadě zdrojem síly a života; bez ní by se zem stala poušť, místem žízně a hladu, kde hynou lidé i zvířata.

Existují též vody smrti: pustošivá povodeň, strhávající půdu i živé bytosti.

V obřadných umýváních voda očišťuje osoby a předměty od nečistot, podobně jako při běžném umývání.

Je tedy oživující, ale také hroživou silou, vždy očistnou a všude přítomnou v lidském životě a v životě lidu smlouvy.

Všem Vám, kteří jste byli zasaženi hroživou silou vody, vyprošujeme dar důvěry v Boží prozřetelnost, že všechno, co Bůh činí, přinese nakonec dobro, i když se momentálně může zdát, že tomu tak není.

redakce

*Kolik tajemství se nachází
v jednom lidském pohledu...!*

